

Savoir sans Frontières

เสียดสีตลก

Jean~Pierre Petit

<http://www.savoir-sans-frontieres.com>

บทนำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ จัณทรนคร

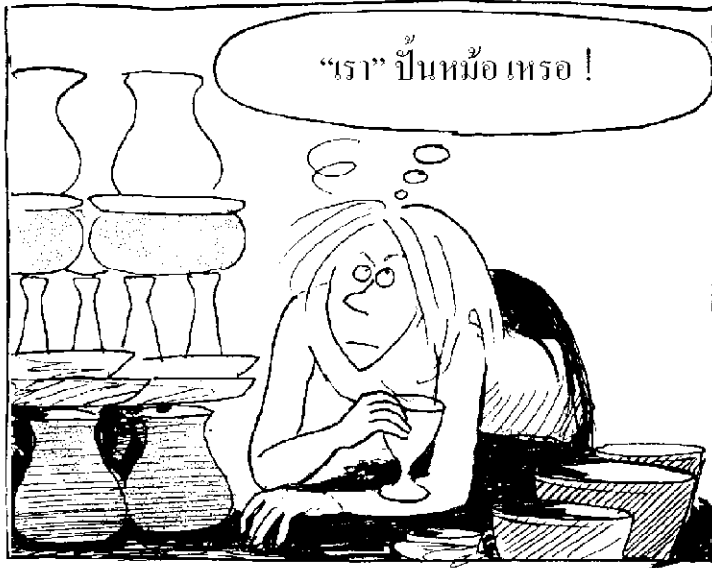
นี่ ท่าน ได้แล้ว

พอหม้อแห้งแล้ว
เงินเอาหม้อใส่ในเตาอบนะ
ไปเติมฟืนได้แล้ว

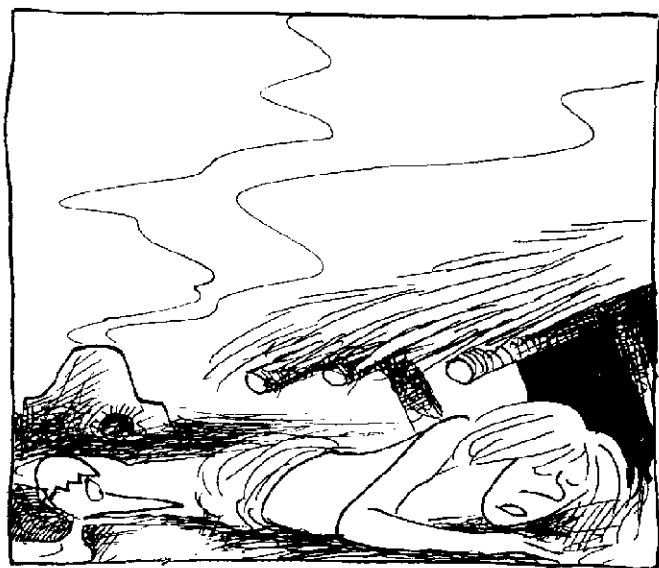
เงินเห็นไหม เตานี้
ข้าได้มาจากพ่อของข้า
ดินที่ใช้ปั่นหม้อ
ก็เช่นกัน
จากรุ่นสู่รุ่น

พวกเรา ตระกูลบริยะ
เป็นช่างปั่นหม้อกันมานานหลายร้อยปีแล้ว

“เรา” ปั้นหม้อ เทรอ !

เฮ้! เจ้าเป็นแป้อพอแล้ว
ไม่ต้องขยับตัวยุกยิกไปมา
เราจะได้อะของใส่!

อ๊ะ นั่นไง ตามแก้วินาสมาแล้ว

การแลกเปลี่ยน

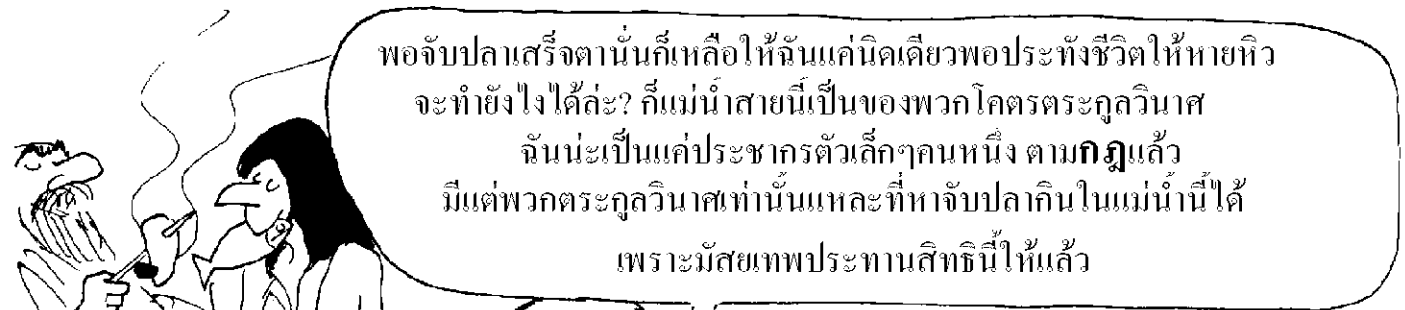
มา ปลา 4 ตัว แลกกับหม้อหม้อหนึ่ง

ไม่! เอา 6 ตัว!

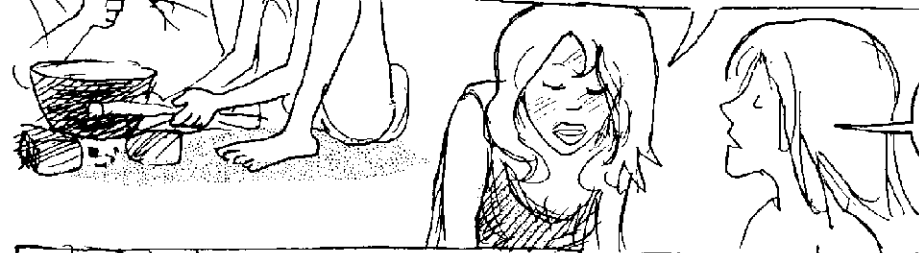
พวกนี้เขากำล้าง
เตอร์องเรื่องอัตราแลกเปลี่ยน
กันอยู่เธอละเป็นยังไงบ้าง?

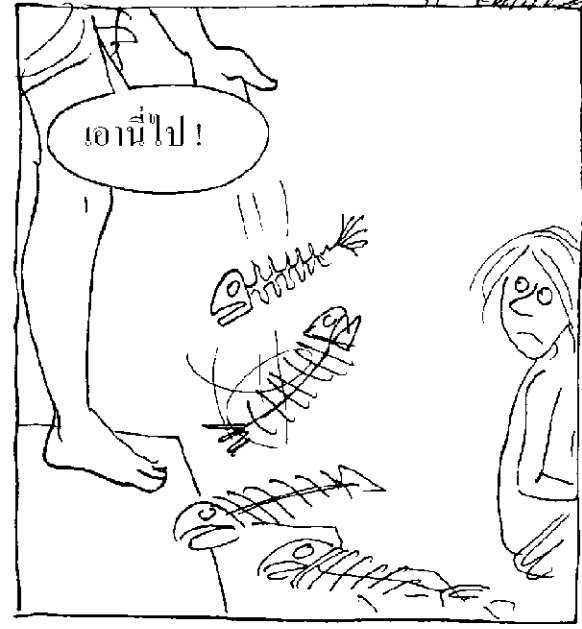
ฉันก็หาปลาให้ตานั่นนะสิ

พอจับปลาเสร็จตามันก็เหลือให้ฉันแค่นิดเดียวพอประทังชีวิตให้หายหิว
 จะทำยังไงได้ล่ะ? ก็แม่น้ำสายนี้เป็นของพวกเขาโคตรตระกูลวินาศ
 ฉันนะเป็นแค่ประชากรตัวเล็กๆคนหนึ่ง ตามกฎแล้ว
 มีแต่พวกตระกูลวินาศเท่านั้นแหละที่หาจับปลากินในแม่น้ำนี้ได้
 เพราะมีสยทพประทานสิทธินี้ให้แล้ว

รู้แล้ว ที่ ขัณฑนครก็เป็นเหมือนกัน

เอานี้ไป!

และแล้วชีวิตก็ดำเนินไปเช่นนี้
 ชาวขัณฑนครทั้งหลายที่รู้จักวิชาปั้นหม้อ
 ต่างแลกเปลี่ยนหม้อของตน
 กับปลาที่ชาวตระกูลวินาศหามาได้
 ส่วนชาวโพละกะที่อาศัยอยู่ทางใต้
 นำเกลือมาแลกเปลี่ยนกับหม้อ
 เมื่อได้เกลือมาจึงใช้เกลือหมักปลาของตน
 ในหม้อเพื่อแลกเปลี่ยนกับชาวโพละกะ
 พอถึงคราวของชาวโพละกะ...

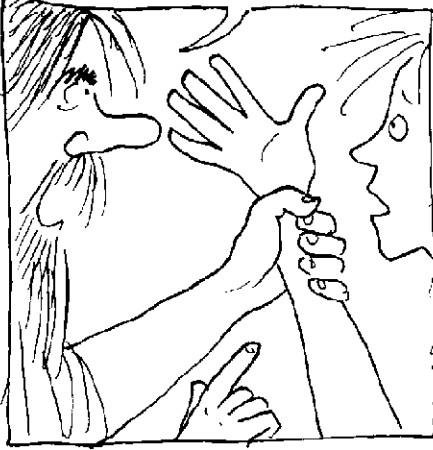

ไอ้โรครุมตอยด์ทำเราให้ป่วยแบบนี้
 เจ้าต้องไปบ้านของพวกเขาแทนเรา
 เอาหม้อไปด้วย
 เราจะสอนวิธีคำนวณให้
 เจ้าจะได้ไม่โดยพวกนั้นหลอกลวง

วิธีอะไรนะ?

การคำนวณบัญชี

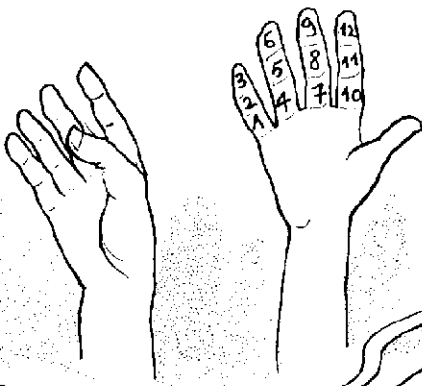
เราจะสอนเธอว่าความลับของนิ้วมีอะไรบ้าง
ฟังนะเจ้าจิ้ง เห็นมือของเจ้าเองหรือเปล่า
มือก็มีนิ้วหลายนิ้วถูกไหม นิ้วแต่ละนิ้วก็มีข้อมนิ้วถูกไหม?

เราไม่ควรจะสอนเจ้าเลย แต่ถ้าเราไม่สอนเจ้า
วันหนึ่งพวกตระกูลวินาสจะหลอกหลวงเจ้า
ดั่งปลาหมึกเกลือในไห

เราไม่ชอบให้ใคร มาหลอกหลวงเรา

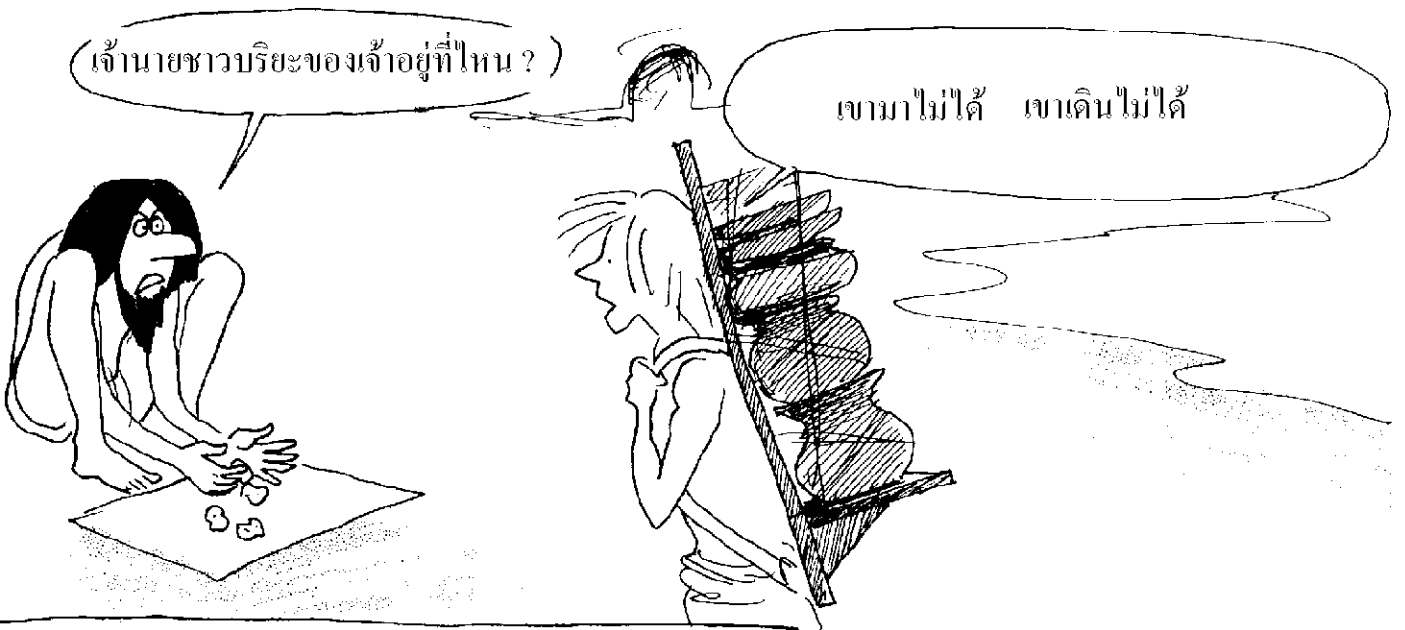
เจ้าเห็นไหม เจ้าใช้นิ้วโป้ง
เพื่อนับข้อมนิ้วแต่ละข้อ
เมื่อนับตามลำดับแบบนี้แล้ว
มือหนึ่งจะนับได้ถึง 12
แล้วเจ้าก็เอาเปลือกไม้ไว้จดทุกอย่าง

ไปซะ ! อย่าบอกความลับนี้กับใครเป็นอันขาด !
ไม่เช่นนั้นปากการเทพจะลงโทษเจ้า
ไปค้าขายแล้วได้ทำไหม
ก็เอากลับมาเท่านั้น !

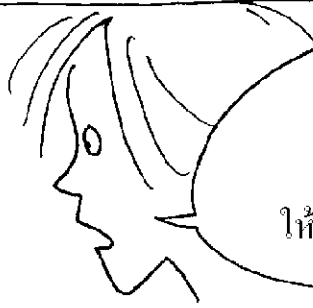
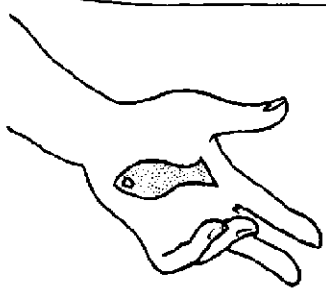
ถ้าเจ้าขายโมย เราจะตัดหัวเจ้า !

กำเนิดเงินตรา

อ้าว! แล้วจะทำอย่างไรละ? ฉันก็คงจะไม่เอาหม้อไปขายที่นั่นด้วยนะ

ฉันมีของจะให้แก่ที่ตึกว่านั่น แยกเห็นไหม เหล็กแผ่นเล็กๆนี่ ก็เหล็กนี่เป็นตัวแทนปลาแต่ละตัว

อืม ฉันเห็นแล้ว
แต่ถ้านายเห็นอันนี้
แทนที่จะเห็นปลาสดๆ
ให้ฉันเอาของพวกนี้กลับไปนะเหรอ?

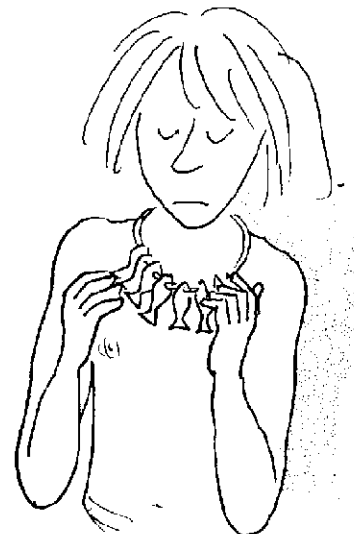
ปลาเหล็กพวกนี้เป็นของที่หลายๆคนหาถ้างั้น แกรู้มั๊ยพวกโพลีเอทิลีนที่อยู่ทางใต้เนะ
บางทีก็เอาปลาเหล็กมาแลกกับอาหาร พวกที่ล่าสัตว์จะรู้ว่า
ของสิ่งนี้อะไปทำปลาขรุขระก็ได้ และเหมือนว่าถ้าเรามีโรงหล่อ
เราก็ทำอะไรได้อีกเยอะ

ไม่! ฉันไม่มั่นใจกับเหรียญเล็กๆนี่หรอก
เด็กนิตเดียว เอากลับไปฉันก็โดนทุบตีอยู่ดี!

ไม่เอาไปแล้วจะทำยังไงละตอนขายหม้อไปแล้ว
เจ้าปลาเหล็กนี่ทำให้ชีวิตง่ายขึ้นเยอะ
ก็นับไปสิ ปลา 1 ตัว หม้อ 1 ใบ ปลา 1 ตัว หม้อ 1 ใบ

เห็นมั๊ย พอทำแบบนี้แล้วก็จะไม่ยุ่ง
แถมยังทำเป็นสร้อยห้อยคอได้ด้วย
ตอนกลับขัณฑนคร
ปลาเหล็กจะได้ไม่หล่นหายกลางทาง (*)

(*) เป็นวิธีที่ชาวบ้านในแถบ
ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนใช้กัน

๗ การค้าขาย

เออ ขากลับ
หนักน้อยหน่อย !

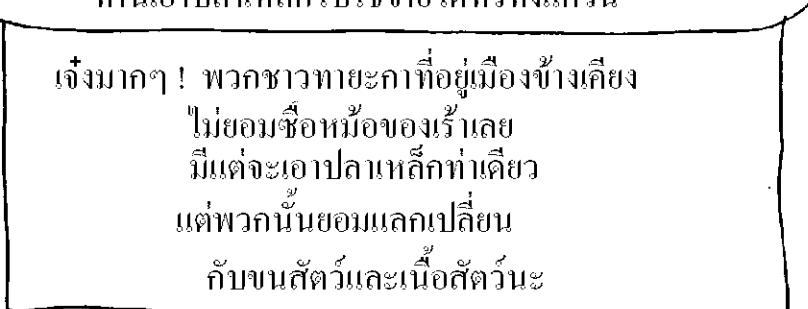

เจ้าบอกว่าพวกวินาศเป็นคนให้เจ้ามาหรือ?

ใช่ พวกนั้นบอกว่า ปลาเหล็กพวกนี้
มีค่าเท่ากับพลาสติก
ท่านเอาปลาเหล็กไปใช้จ่ายได้ทั่วทั้งแคว้น

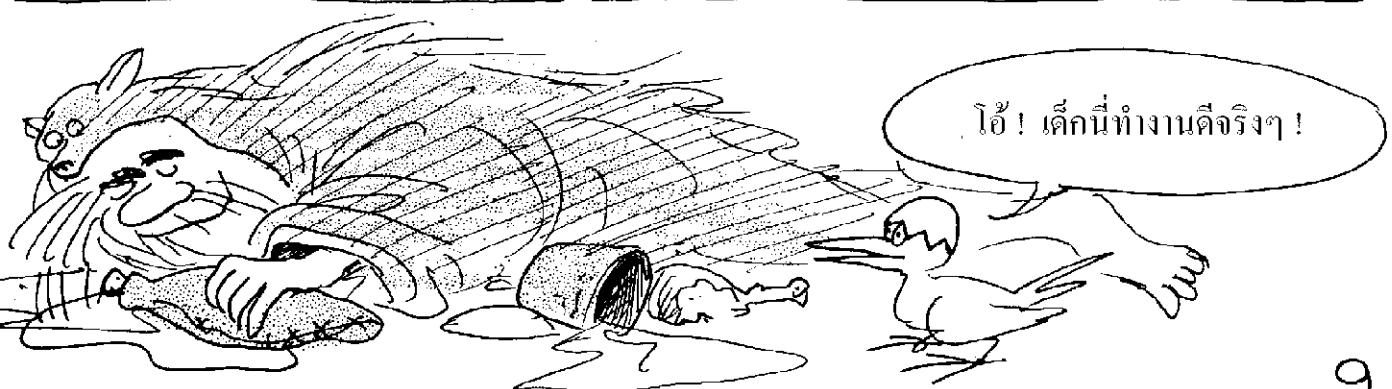
ระวังตัวไว้เถอะ
ถ้าเจ้าโกหกเรานะ..

เจ๋งมาก ๆ ! พวกชาวทายะกาที่อยู่เมืองข้างเคียง
ไม่ยอมซื้อหม้อของเรานะเลย
มีแต่จะเอาปลาเหล็กทำเคียว
แต่พวกนั้นยอมแลกเปลี่ยน
กับขนสัตว์และเนื้อสัตว์นะ

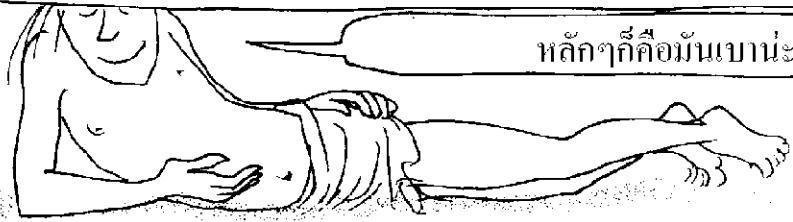

และแลกเปลี่ยนกับหูกยารักษาอาการปวดของเรา

โอ้ ! เด็กนี้ทำงานจริงจัง !

เงินตราคือตัวกลางในการแลกเปลี่ยนทำธุรกรรมต่างๆ โดยไม่จำเป็นต้องแลกเปลี่ยนสิ่งของสองสิ่งในเวลาเดียวกัน โดยที่ของเหล่านั้นมีสภาพใ้ใช้การได้และบริโภคได้ พวกบริยะใช้เหรียญโลหะเพื่อแลกเปลี่ยนกับเนื้อหมักในไห หรือสุรามรย พวกนี้ยอมรับว่าตนเก็บวัตถุนี้ไว้ชั่วคราว โดยที่รู้ว่าของนี้อาจไม่ได้มีประโยชน์กับตนในชีวิตประจำวัน โดยตรง แต่สามารถนำมาใช้เป็นเงินตราแลกเปลี่ยนได้

หลักๆ ก็คือมันแบบนี้

อารยธรรมของการบริโภค

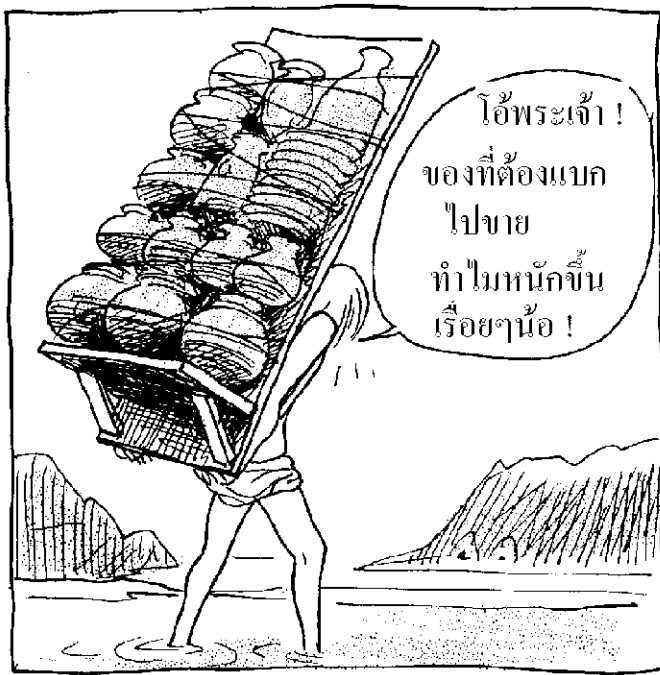
เราตัดสินใจแล้วนะ เจ้าต้องปั้นหม้อเพิ่มอีกเยอะๆเลย
ต่อไปเวลาไปแลกเปลี่ยน ไม่ต้องแลกกับปลาจริงๆ แต่ให้แลกกับปลาเล็กเล็กๆแทน
ฉันจะเอาปลาเล็กไปซื้อเนื้อกับชื้อยา

ปั้นหม้อมากกว่าเดิมสามเท่าแล้ว
มีอะไรที่เจ้าว่าเปลี่ยนแปลงบ้าง?
มี "ความต้องการ" เพิ่มขึ้นมั๊ยล่ะ?

ก็แทนที่จะกินก้างปลาก็แกะกระดูกแทนนะสิ

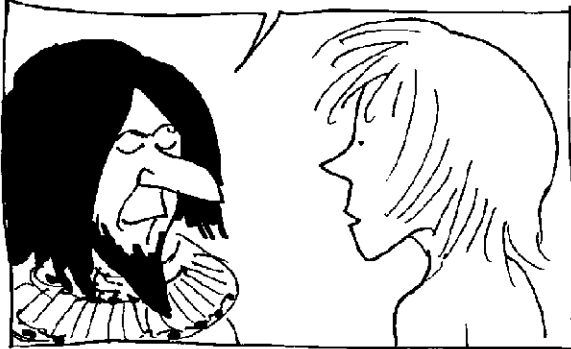
โอ้พระเจ้า!
ของที่ต้องแบก
ไปขาย
ทำไมหนักขึ้น
เรื่อยๆน้อ!

อ้าว! เหนียวใหม่หรือ
มีตัวอักษรสลัก
อยู่ที่เหนียวด้วย!

แต่ไม่รู้หรือ?

พวกโพละกะที่อยู่ทางใต้นั้นทำสงครามกับทุกคนนั้นแหละ
รบไปรบมาไปเจอกับกษัตริย์นุมิสา ตัวปัญหาของพวกโพละกะ
กษัตริย์องค์นี้เป็นปัญหากับพวกนั้นมาก เขาแผ่ขยายอำนาจไปทั่วทุกสาทิศ
เขาเห็นว่าความคิดที่จะใช้เหนียวโลหะดูน่าสนุก จึงรับสั่งให้ทำเหมืองและโรงหล่อ
ตอนนี้การทำเหนียวก็มีแต่กษัตริย์องค์นี้ที่ทำองค์เดียว
และก็สลักตราของพระองค์ที่เหนียวโลหะด้วย

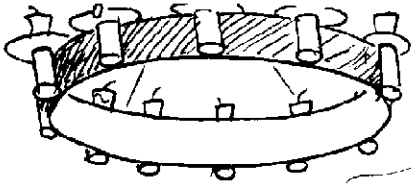
อีกนิดหนึ่ง ใครมีมากไปกษัตริย์องค์นี้
ก็มาเสียให้สิ้นซากเชียวนะ!

ห๊ะ!

ปริมาณเงิน

ณ พระราชวังของกษัตริย์ นูมิสา

สิ่งประดิษฐ์ของพวกเขา โพละกะ ที่เรียกว่า "เงินตรา"
นั้นช่างน่าประหลาดใจยิ่งนัก เราจะซื้อที่ดินให้หมดเลย
ทีเดียว!

ซื้อแผ่นดินหรือผ้าบาท?
ทั้งจักรวาล!

เจ้ากล่าวชอบแล้ว! ซื้อทั้งจักรวาลได้เลย!

โซฟี ตอนนี้เราทำมาค้าขายกันรุ่งเรืองขึ้นกว่าเดิม เรามีกำตั้งซื้อจากกษัตริย์นูมิสา
พระองค์มีพระราชประสงค์จะพระราชทานเลี้ยงพระกระยาหารแก่พสกนิกรทั่วโลก
ทั้งยังมีพระราชประสงค์จะได้ปลาหมึกอีกเป็นจำนวนมาก

เราจะจับปลาให้มากกว่าเดิม
เจ้าไปสานแหให้ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะใหญ่ได้
แล้วเราจะไปจับปลาทั่วทะเลสาบ

เฮ้! เอาเงินนี้ไป!

ในขณะที่ห้องแชมต้องปั้นหม้อเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน

ให้กับพวกบริษัแห่งขัณฑนครต่อไป

นับเป็น 1 มือ คุณ 1 มือ คุณ 1 มือ (*)

เจ้าหมายถึงปลายธนูนะหรือ
คูสิเรามีตั้งเยอะแยะจนเต็มแล้ว
มีจนเต็มถุง เราไม่จำเป็นต้องไป
สู้รบกับใครแล้ว

แล้วก็เป็นเหล็ก
อีกต่างหาก...

ถ้าอย่างนั้น
จะคำนวณว่า
เหรียญเหล็ก 4 มือ
เท่ากับ 1 ลิตร

เมื่อมาคูอีกด้านหนึ่ง ที่เมืองของชาวทาสะกา ...

เอายามาให้ 200
ลิตรสำหรับอาการป่วยที่เท้าของเจ้าแล้วนะ
เจ้าต้องการอะไรอีก

ฉันมีของจะจ่าย ฉันมีเงิน

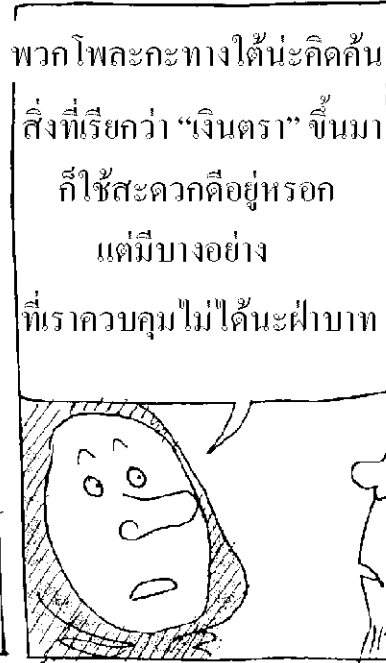
เฮ้ย! พวกเจ้าจะทำแบบนี้ไม่ได้นะ
ไหนว่าตกลงกันว่า 1 เหรียญ เท่ากับ 1 ลิตรไง!
เราคัดค้านการแลกเปลี่ยนสิ่งของ
ตามที่เจ้าบอกได้เลยนะ!

เอ็งนั่นหรือ? งั้นเจ้าไปหา
เรชินและหาขนไก่อมาก็แล้วกัน

(*) $12 \times 12 \times 12 = 1728$

(*) (เหรียญเหล็ก 48 เหรียญ ต่อยา 1 ลิตร)

หากเราจะให้พวกโพละกะ
แก้ปัญหานี้ล่ะ ?

โอ้ ฝ่าบาท พวกโพละกะ
สิ้นไปหมดแล้ว

น่าเสียดายยิ่งนัก

เมื่อเรานำเงินตราประเภทนี้ออกมาใช้
อัตราแลกเปลี่ยนที่กำหนดคือ เหรียญเหล็ก
1 เหรียญ เท่ากับปลา 1 ตัว
หากเราทำเหรียญเหล็กออกมา
มาก ราคา ก็จะลดลง

เราต้องหยุดการผลิต
เหรียญเหล็กแล้วล่ะท่าน

ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับโครงการของกษัตริย์นุมีสามีผลกับชาววินาสามากกว่านั้น

ฮัยโง้ !! เจ้าหาปลามาได้
เพียงเท่านั้นหรือ!!

"ไม่ต้องบ้ำไปหรอก กษัตริย์สั่งปลานะแบบนั้น
เราจับปลากันจนไม่เหลือเลย จนปลาหมดแทบบ่อ"

ปลาในบ่อลดลงครึ่งหนึ่งเลยหรือ? มันจะขึ้นราคาเป็นสองเท่าแล้วกัน จะ ได้มีผลกำไร

ปลา 1 ตัว
ต่อเหรียญ
8 มือ

อะไรนะ ! ปลาตัวเดียวซื้อด้วยเหรียญ 8
มือ ปลาของเจ้าราคาสูงมาก ...

อะไรมีน้อย ราคาแพง

ฝ่าบาท ท่านคงจะเห็นแล้วว่า ปลายมีน้อยลงทุกทีๆ ราคาปลาเลยสูงขึ้น
ของอะไรที่หายากเป็นการเพิ่มค่าของมันนั่นเอง

โลหะที่เราเลือกดีเป็นเงินตรา นั้น เราคงเลือกไม่ดีพอ
ตอนนี้เหล็กเป็นที่แพร่หลาย
เราทำล้อเกวียนก็ได้ ช่าง โลหะพัฒนาไปมาก
บางที่เราอาจจะต้องเลือกโลหะที่มีค่าสูงและหายากมาทำเงินตราแทน

ท่านจะแนะนำโลหะ
ประเภทไหนให้เราเล่า?

ทองคำ

เจ้ากล่าวชอบแล้ว
ทองนำมาผ่านวิธีการผลิตยาก
และทองก็ไม่มีทางมีจำนวน
มากอยู่แล้ว

ทองไม่ผูกרוןอีกด้วย

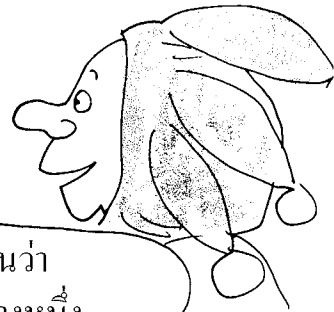
แต่มีอย่างหนึ่งที่เราสงสัย
ทองเป็นโลหะอ่อน
เอามาใช้ทำอะไรไม่ได้

ทำไมฝ่าบาทถึงเห็นว่า
ทองจะเอาไปตีเป็นอะไรได้ล่ะ

เรามีอาจารย์ได้... อย่างเหล็ก เหล็กยังละลายได้
เราตีเหล็กเพื่อมาทำอุปกรณ์ที่เกิดประโยชน์ต่างๆ ได้
เช่น ปลายธนู ตะปู ...

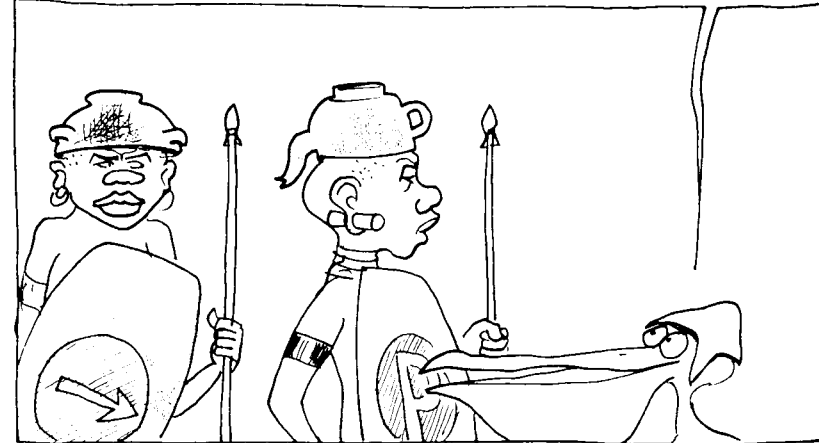
ของที่นำมาใช้อุปโภคบริโภคได้

เกล้ากระหม่อมเห็นว่า
ทองมีประโยชน์อยู่อย่างหนึ่ง ...

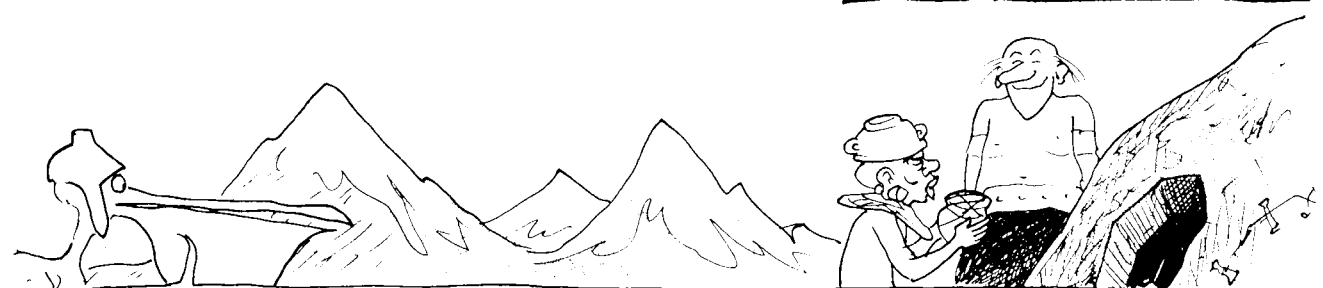

การค้าขายแผ่ขยายออกไปทุกที่
 พวกบริษัแห่งขัณฑนครก็เ็นม่นำใจให้พวกทนายกะกา
 ซื่อหม้อได้สักที นับเป็นการหาช่องทางทางการขายผลิต
 ภัณฑ์ใหม่ของตน เป็นการเปิดตลาดใหม่นั่นเอง

ธนาคาร

กษัตริย์ของพวกทนายกะกา
 ก็เป็นฝ่ายหลงไหลไปกับการบริโภค
 ขายนื้อที่ได้จากการล่าสัตว์
 มาซื้อของสวยงามต่างๆ

กษัตริย์ของพวกทนายกะกาเป็นกังวลเรื่องการออมเงินของพสกนิกรของท่าน
 และเพื่อไม่ให้ประชาชนมีความสะโมบในเงินทอง
 ท่านจึงตัดสินใจให้ว่าจ้างให้เมืองใกล้เคียงกันนั้นเก็บทรัพย์สินให้ปลอดภัย
 แลกกับค่าดูแลเพียงน้อยนิด เมืองนี้เป็นที่เลื่องลือความเป็นกลางอย่างไม่มีที่ติ

ภาวะเงินเฟ้อที่เกิดจากอุปสงค์ที่มีมากเกินไป

เฮ้! ฟังนะทุกท่าน! ท่านที่เดินหัวเปล่าไม่มีอะไรคลุมหัว หาอะไรหลบแดดหลบฝน หลบลอกกกาบาด หลบคลื่นต่างๆ หลบวิวัฒนาการทั้งหลาย ขอเชิญท่านมาซื้อ หมวกของข้าพเจ้านครที่ไม่เหมือนใคร สวมใส่สวยงามดูผู้เป็นเจ้าของ มาซื้อมาลาเทปกันได้เลยจ้า

มาลาเทปก
มีขายแล้วที่นี่

หมวกมาลาปัญญาเทพ จะช่วยให้พวกท่านเรียนรู้
แค่สวมใส่ความรู้ที่จำเป็นสำหรับท่าน
ก็ผ่านเข้าสมองได้ทันที

อองแฉ้ม ลองดูรู้ดู ที่ท่านเห็นอยู่
แต่ก่อนช่างเป็นคนเขลาเบาปัญญาที่สุดก็เรียนรู้

ความลับของการนับนิ้วจากหมวกมาลาเทปกนี้แหละ!

พวกบริษัชนี้อ้าให้โฆษณา
ก็พูดหมดไม่มีกลัวใครเลย!

เธอไม่เชื่อหรือว่า ...

บ้าน่า!?!

อองแฉ้ม เห็นมั๊ย ขายดิบขายดีเทน้ำเทท่า!

ราคาห้าสิบบาท ทุลละบา
เลยน้อง!

ตอนนี้
เหลือแค่สามใบ
แล้วท่าน!

อะไรนะ? ร
าคาเหล็กถูกลดละบา!

ท่านขึ้นราคาหรือ?

เด็กน้อยเอ๋ย ปาการเทพต่างหาก
ที่เป็นผู้กำหนดราคา
หากมีคนต้องการซื้อเพิ่มอีก
ก็คือราคาที่ขายยังแพงไม่พออย่างไรล่ะ!

จะอบหม้อดินที่
เราก็ตัดต้นไม้หมดทั้งป่าแล้ว

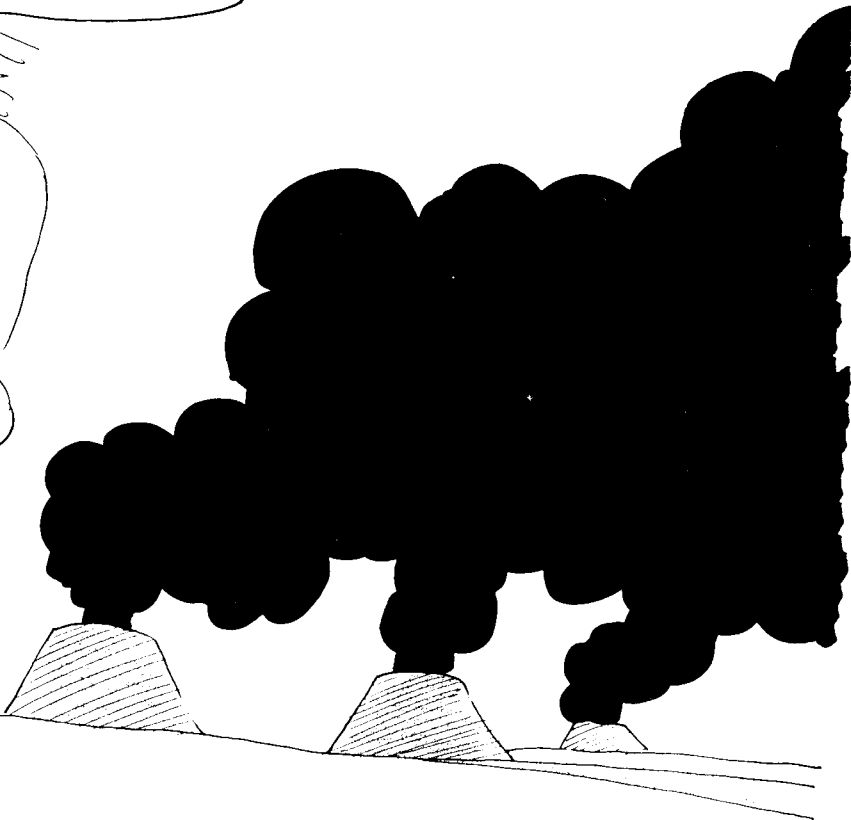

เราคาดคะเนไว้หมดแล้วละคงแต่เพิ่ม
ต่อจากนี้ไปเราจะอบหม้อของเราด้วยน้ำมันสีดำนี่
เขาเรียกว่า นาทาลีน

อ้อหือ กลิ่นนี้สุดๆเลย!

ภาวะเงินเฟ้อที่เกิด
จากค่าใช้จ่ายต่างๆ

หันไปทำงานต่อ
ไม่ต้องสนใจสิ่งรอบข้างเลย!

หลังจากนั้นไม่นาน

อะไรนะ ! น้ำมันบาริตละสามลิบกุดละบา !
จะให้เราตายกันรึไง !

ถ้าไม่พอใจก็ไปเผาฟืนเอาเหมือนเดิม

ใช้ฟืนหรือ...

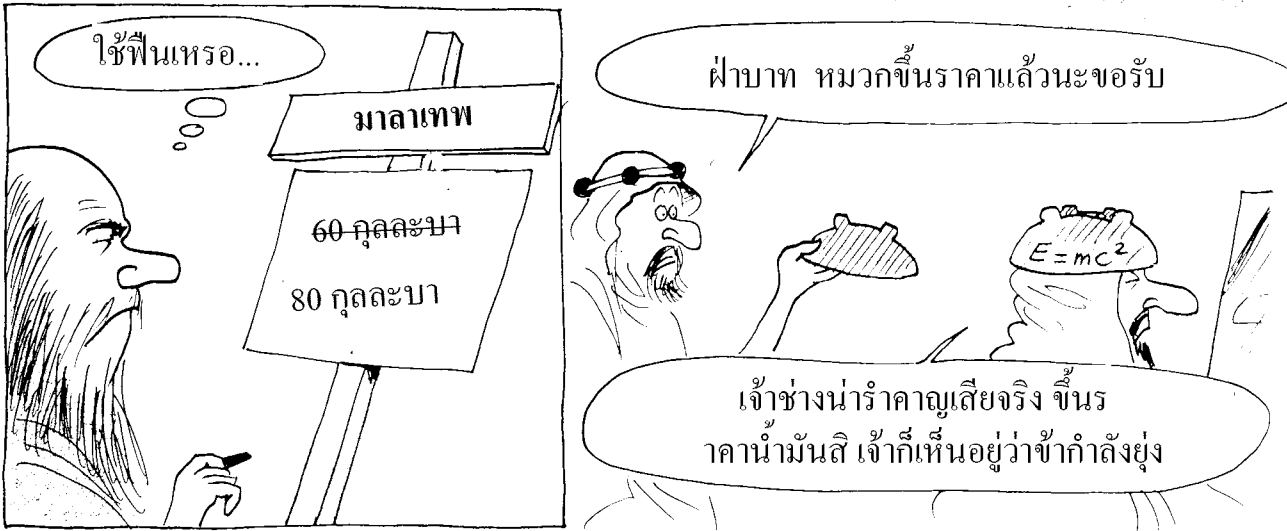
มาลาเทศ

60 กุดละบา

80 กุดละบา

ฝ่าบาท หมวกขึ้นราคาแล้วนะขอรับ

เจ้าช่างน่ารำคาญเสียจริง ขึ้นร
าคาน้ำมันดี เจ้าก็เห็นอยู่ว่าข้ากำลังยุ่ง

วันหนึ่ง ...

ท่านเอ๋ย เราจะอยู่แบบนี้ต่อไปไม่ได้นะ
พอเข้าหน้าหนาวฉันก็หนาว ฉันหิวทุกวันมาหลายปีแล้ว
ขณะที่ท่านกินอย่างกับหมูเนี่ยนะ !..

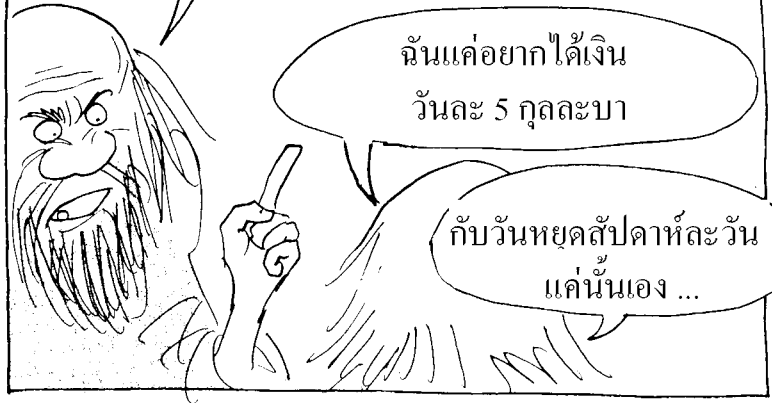
อะไรนะ !

เออ! เข้าใจแล้ว!
เด็กสาวคนนั้น ไซม์ย
ที่ใส่ความคิดนี้ในหัวของแกนะ!

ที่นั่นเขารวมตัวกันเป็น "สหกรณ์"
อะไรอย่างนั้นไซม์ย!

ฉันแค่อยากได้เงิน
วันละ 5 กุลละบา

กับวันหยุดสัปดาห์ละวัน
แค่นั้นเอง ...

วันละ 5 กุลละบา!
จะให้ฉันตายหรือยังไง!

ทำแบบนี้
ก็ฟังกันหมดคณะสิ!

เธอจะทุบบ้านทิ้งรีไรง?
นี่ต้องจ่ายค่านาฬิกาเงินอยู่เลย
ราคานาฬิกาเงินก็ขึ้นไม่หยุดเลย!

ก็กินยาให้น้อยลงสิ!

วันละ 5 กุลละบา!

โอ้..
ท่านปากการเทพ
ฝันร้ายแท้ๆ!

ฟังนะ ถ้าเธอตั้งใจทำงานหนัก
ต่อไปสถานการณ์ของฉันก็จะดีขึ้น

จะเอาเงินเยอะขนาดนี้ไปทำอะไร?

ไม่! เอามา 5
กุลละบาเดี๋ยวนี้!

ฉันจะเอาไปซื้อเสื้อตัวนึง
กับสบู่ก้อนนึง!

อ้อ อย่างนี้เอง ! หรุหระ ฟุ้งเพื่อ
แล้วก็ไปหาคบชู้สินะ !

จะมาอะไรหนักหนากับฉันวะ
ฉันแค่อยากได้เสื้อ
ตัวหนึ่งแค่นั้นเอง !

หนักกับฉันวะ

ฉันเป็นคนที่ต้องคอยสั่งสอนเธอ
ต่อท่านปกาการเทพนะ !

ฉันจะห้ามไม่ให้เธอทำสิ่งไม่ดีกับตัวเอง

ก็เป็นเสียแบบนี้
ท่านก็ไปป็นหม้อ
เองแล้วกันนะ !

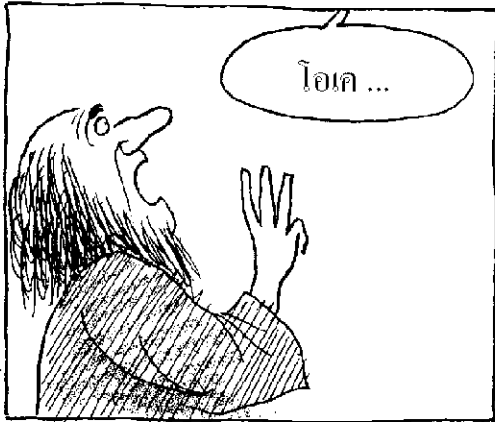
คนอะไรไม่รู้บุญคุณเอาเสียเลย
มีกินได้ก็เพราะเรานี้แหละ ...

โถ้ ยาของฉัน !

วันรุ่งขึ้น :

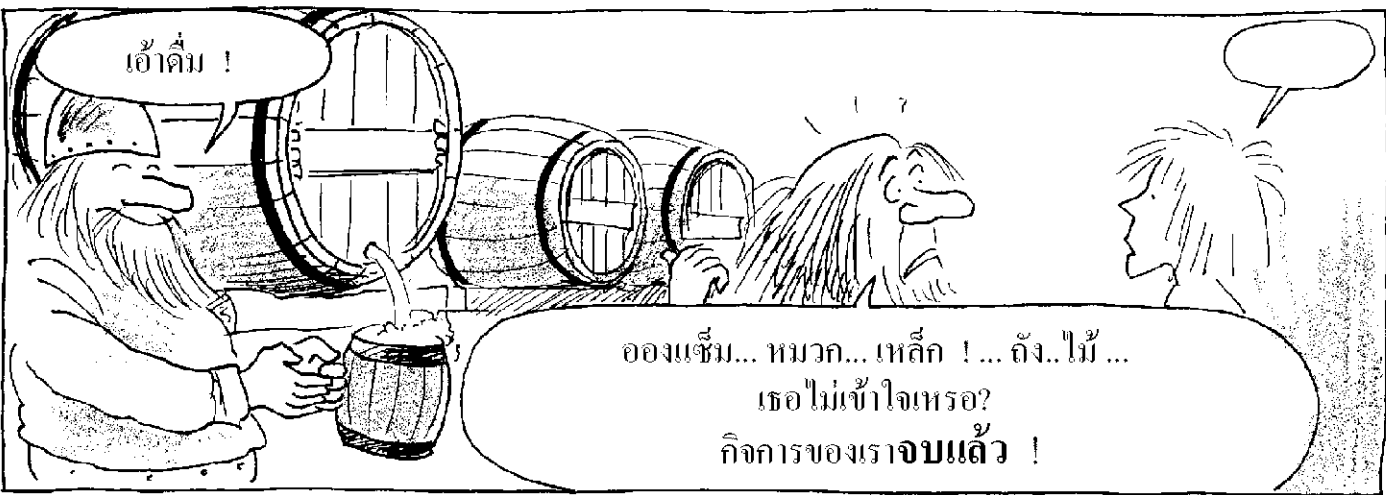
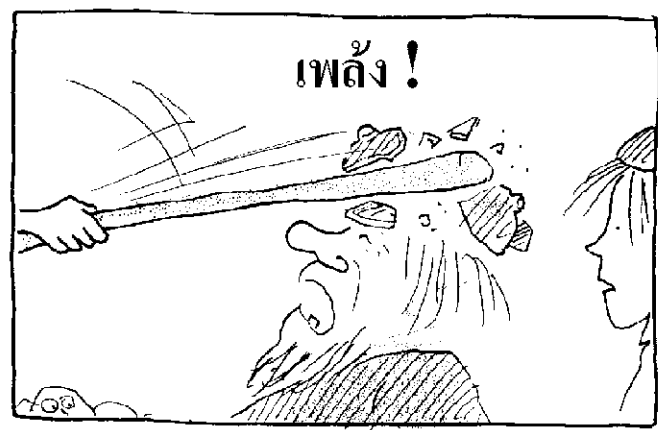
ฟังนะ ถ้าเธอตั้งใจทำงานหนัก
ต่อไปสถานการณ์
ของฉันก็จะดีขึ้น

ฉันอยากได้เงิน
วันละ 5 กุลตะบา
และหยุดตัดป่าห้ละ 1 วัน

คู่แข่งทางการค้า

การค้นพบ และนวัตกรรมทางเทคโนโลยี
ทำให้อุตสาหกรรมการบินหม้อดิน
ของชาวบริษัแห่งขัณฑนครสูญสิ้นไป ...

ตลาดแรงงาน

คุณว่าอะไรนะ? คุณปั้นหม้อดินเผาหรือ
ไม่มีประโยชน์นะ
คุณคิดเลขเป็นหรือเปล่า?

นั่นมันวิธีนับเลขระบบฐานสิบสอง
ตอนนี้เราคิดเลขระบบฐานสิบกันแล้ว! ...

โอ้โฮ .. เทคนิคการคำนวณสมัยใหม่แบบนี้เราตามไม่ทันแล้ว

ขณะที่ ลองดูรูปร่างงาน โซฟี ที่ใช้ชีวิตอยู่ริมทะเลสาบนั้น ...

ในที่สุด ! ตั้งแต่พวกเราจัดการพวกตระกูลวินาศให้สิ้นซากและเราเข้ายึดทะเลสาบเอง
เกิดอะไรขึ้นบ้างล่ะ?

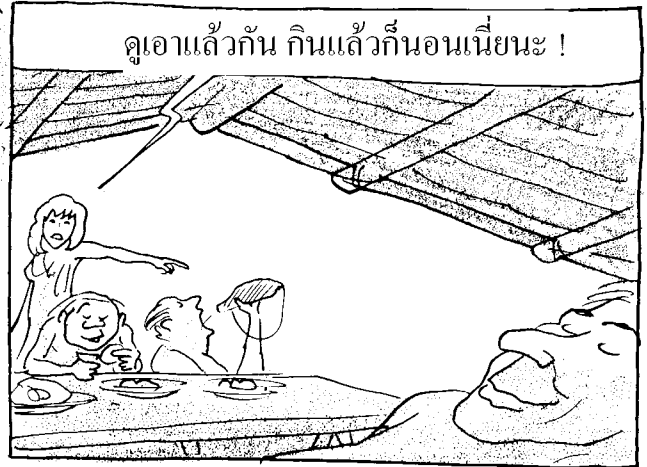
พวกเราชาวประมงก็จับปลากันไป
แต่เราเห็นว่าพวกปรสิตต่างๆมารบกวน
และชีวิตของเราก็ไม่ได้ดีไปกว่าเดิมเท่าไหร่นะ

เฮ้อ "สหกรณ์" ของเรานี้ช่างดีจริงๆนะ !

สหายเอ๋ย อย่างกล่าวเช่นนั้น **การรวมกลุ่ม**คือการต่อสู้ประเภทหนึ่ง ท่านอยู่สู้ที่นี้ก็เพื่อผลิต
แต่คนอื่น ๆ สู้กันเพื่อ **แนวความคิดทางการเมือง**และการวางแผน
เราอยู่ที่นี้ เรามีระบบเศรษฐกิจแบบวางแผน(*)

งั้นก็แะมาคูน้อยแล้วกัน
พวกวีรบุรุษทางการเมืองของพวกเรอนะ !

คูแแล้วกัน กินแล้วกินอนเนียนะ !

เขาไม่ได้สวาปามสักหน่อย เขาแค่ชิม
เพราะเป็นหน้าที่ของฝ่ายควบคุมคุณภาพ
เธอคิดไม่ดีไปเอง !

ฝ่ายควบคุมคุณภาพเนี่ยนะ
ตลกและ !

มีทำงานจริงๆอยู่คนเดียว
ที่เหลืออีกสิบคนวันๆไม่ทำอะไร
เอาแต่นอนอย่างเดียว

เราอยู่ที่นี้ นะดีกว่า
เพราะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม
ก็เลยไม่มีใครว่างงาน
ทุกคนได้ทำงานเหมือนกันหมด

ไม่มีใครรวยกว่าใคร

ระวังตัวนิดนึงนะ โซฟี
ไอนี้มันเป็นการคัด
อันตรายจะตายไป

ตอนที่เรากำลังจัดพวกตระกูลวินาศจนหมดสิ้น จันก็ไม่ได้ร้องไห้เสียใจนะ
แต่ว่าถ้าเป็นเธอ เธอจะทำยังไงไม่ให้คนพวกนี้ตั้งวรรณะใหม่ที่มีแต่กลุ่มคนโง่ ขี้เกียจ ไม่ได้เรื่อง
แต่มี "แนวความคิดทางการเมืองที่สูงส่ง" ขึ้นมาล่ะ ..
แล้วทำไมคนพวกนั้น ได้กินหางปลา แต่พวกจันได้กินหัว
ปลาล่ะ? ทำไมพวกนั้นถึงมี **อภิสิทธิ์** ขนาดนั้น?

เธอตาบอดมีดมั่วไปหมดแล้วก็เพราะความคิดที่ล้ำหลังของเธอเอง
เธอต้องดูภาพรวมสิ ไม่ใช่ไปดูแต่ละเคส

ไม่เห็นฟากขัดจนตรอกหรอ นั้นนะ
เป็นการหาประโยชน์จากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทั้งนั้น

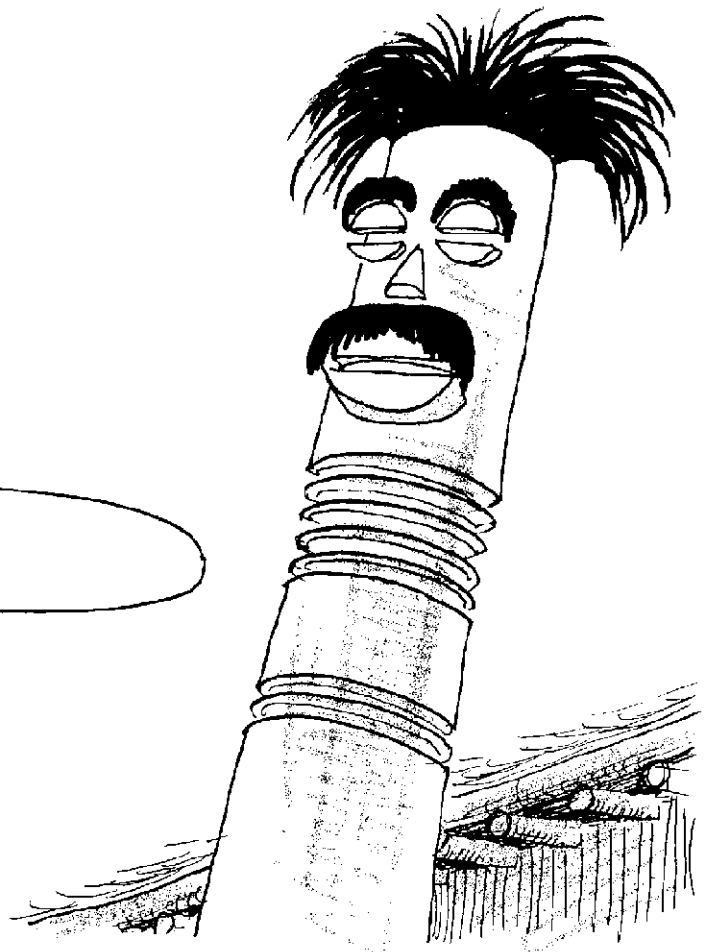
ฝั่งเราเลยเป็นฝั่งตรงกันข้ามสินะ!

พอได้แล้ว!

จันจะเขียนรายงานเรื่องเธอ!

ส่งให้บิดาแห่งปวงชน!

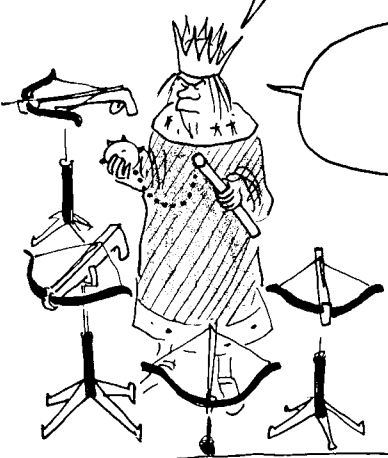
ว่ายังไงท่าน เหมือนทองต่างๆ เราได้อะไรมาบ้าง

ไม่มีทองเลยฝ่าบาท เส้นแร่ทองมีน้อยนัก

หืม ช่างไม่ดีเอาเสียเลย เราต่างก็อยากได้เงินกันทั้งนั้น ในเวลานี้

ฉันไม่อยากให้สิ่งที่เกิดขึ้นกับวินาศนครฝั่งตะวันออก มาเกิดอย่างเดียวกันกับเรา

คงทำได้แต่เพิ่มอาคารขึ้นมาใหม่ ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะเก็บพวกที่หอมหรือพวกครายาว ?

ฝ่าบาท คงจะเรียกเก็บอากรใดๆ ไม่ได้อีกแล้ว หากเรียกเก็บรังแต่จะส่งผลเสียต่อท่าน และในเวลานี้เราคงจะริดหรือถูทลงให้สูงกว่านี้ไม่ได้แล้ว ไม่เช่นนั้นทองคงใสมองเห็นทะลุอรับ

ฟังเรนนะ ท่านเป็นนักเศรษฐศาสตร์ใช่ไหม ? ท่านต้องไปหาวิธีใดก็ได้ที่จะ ได้เงินเข้าท้องพระคลังมา โดยที่คนเหล่านั้นไม่รู้ตัว ทำยังไงก็ได้ ถ้าทำไม่ได้เราจะแทงเจ้าจนตาย !

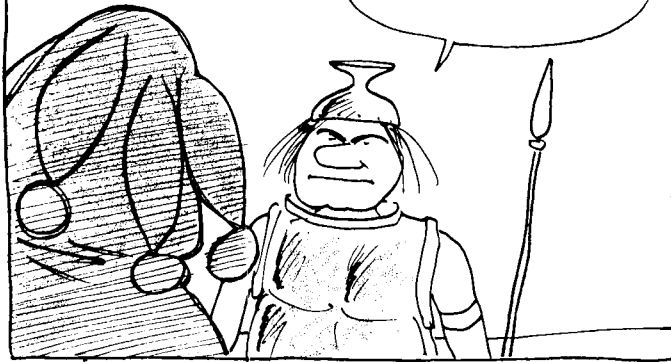
พูดอย่างเดียวกันง่ายใจละ

ชายคนนั้นที่กำลังถูกทหารพาไปลงโทษ
ดูหมัดเรียวหมัดแรง โทษของเขาคงจะหนักมาก!

ทหารเอ๋ย
ชายคนนี้ทำผิดอะไร?

สั่งจ่ายเช็คเค็ง

บางคนเอาทองที่ตัวเองมี
ไปเก็บไว้ในถ้ำในหุบเขา
วิธีนี้ซื้อเสียคือทองไม่หมุนเวียน
ในระบบเศรษฐกิจ
จะใช้จ่ายอะไรก็ไม่ได้

ทำให้ระบบแลกเปลี่ยน
หยุดทั้งหมด

มีคนคิดระบบการชำระขึ้นมา พวกนั้นเขียนบนหนังสัตว์บอกว่า
“ชำระหนี้เป็นจำนวน...กุดละบา” และลงลายมือชื่อตัวเองไว้
เขาเรียกระบบนั้นว่า **เช็ค** กฎหมายห้ามไม่ให้เขียนจำนวนเงินบนหน้าเช็ค
มากกว่าทองกุดละบาที่ตัวเองมีในถ้ำ หรือเรียกอีกอย่างว่าธนาคาร
ถ้ามีเหรียญกุดละบาพอในถ้ำ ก็จ่ายด้วยแผ่นหนังสัตว์นี้ได้

แล้วทุกคนก็เอาหนังสัตว์แผ่นนั้นไปในเขา
เพื่อไปแลกเอาเป็นเงินเหรียญทองกุดละบาออกมา

อ้อออออ

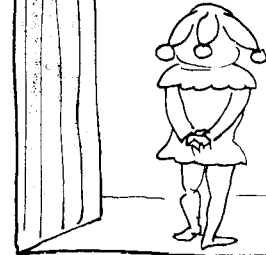

ขอบคุณเป็นอย่างยิ่งนะท่าน พักผ่อนเถิด
ท่านคงใช้พลังงานมากเมื่อท่านต้องอธิบายแนวคิดพวกนี้ให้เราฟัง

ปาการเทพเอ๊ย ต่ไปชะตาชีวิตของเรา
คงเป็นอย่างเขาเป็นแน่แท้ หากเราแก้ปัญหาไม่ออกเสียที

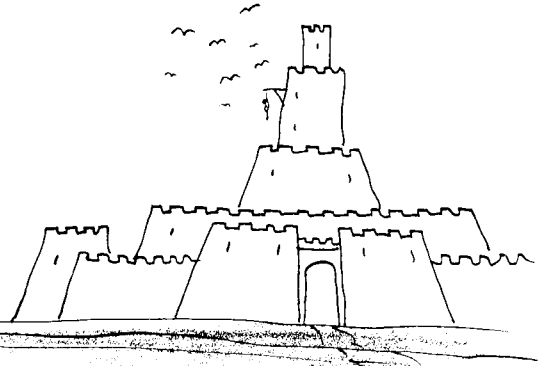
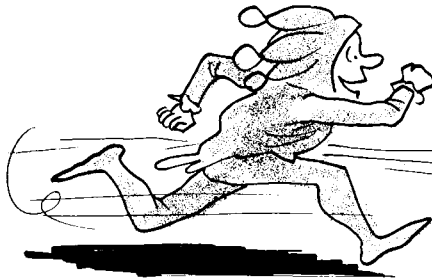
อืมม...

แต่ว่า!..

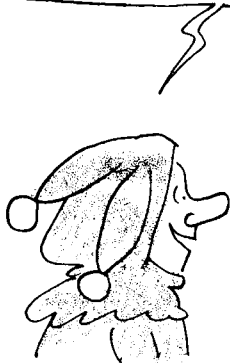

เจอแล้ว !!!!

ชนบัตร

ท่าน เกล้ากระหม่อมว่าท่านเปิดธนาคารเองเลยดีกว่า
เราจะเรียกว่า “ธนาคารแห่งขัณฑนคร”

แล้วอย่างไรต่อ ?
เราไม่เห็นประโยชน์ใดเลย
มีแต่จะทำให้ชีวิตเรายุ่งยากเปล่าๆ

และเราก็นำระบบ
ส่งจ่ายด้วยเช็คมาใช้ไง !

เราจะเริ่มจากให้พสกนิกรทุกคนนำทองของตัวเองมาฝาก
ต้องมี “แรงจูงใจ” ให้เขานำมาฝาก เมื่อเขาเอาทองมาให้เราแล้ว
เราก็ให้กระดาษที่มีข้อความว่า “สามารถชำระหนี้จำนวน ... กุลละบาได้”
หลังจากนั้น เราก็พยายามจัดการมิให้มีกระดาษแบบนี้อยู่ในท้องตลาดอีก

แต่เราจะไม่รวยกว่าเดิมเหรอ?

อ้อ เคียวนะ เราเข้าใจมากขึ้นแล้วละ

เราจะต้องใช้เงิน “กุลละบาแบบกระดาษ”
ในการชำระมากขึ้น และก็จะมีการใช้
“เหรียญทองกุลละบา” อีกต่อไป

อืมม... ก็จะเป็นว่า เหรียญทองกุลละบา
จะมีน้ำหนักน้อยลงไป
แต่เราจะใช้ “เงินกระดาษ” นี้ใช้ใหม่

เหอะๆ หวานหมูละ
สงสัยจะเป็นเรื่องเงินกระดาษที่ไม่มีค่าที่ใหญ่ที่สุดในประ
วัติศาสตร์เลยละ

จะกลายเป็น แบงก์กาโม

โอ๊ะ ต้องระวัง!

มีอะไรรี?!

ไม่มีอะไรดอกฝ่าบาท

เอ้ เดียวนะ หากเราตีพิมพ์ “ชนบัตรกุลละบา” ออกมามาก

ผู้คนจะไม่สงสัยกันหรือว่าเกิดอะไรขึ้น

และหากว่ามี “ชนบัตรกุลละบา” มากกว่า “เหรียญทองกุลละบา”

ก็จะแลกเงินแบบ 1 ชนบัตร 1 เหรียญไม่ได้สิ เราจะคงอัตราแลกเปลี่ยนไม่ได้นะสิ

แต่เราก็ปฏิเสธการแลกเปลี่ยนนี้ได้ถูกไหม ...

ถ้าอย่างนั้นแล้วทุกคนจะตระหนกตกใจกันไปหมด

จะไม่มีใครให้ความเชื่อมั่นกับชนบัตรของเรา

ให้มีมากกว่าที่มีเหรียญทองกุลละบา
แล้วหลังจากนั้นเราก็เปลี่ยนอัตราแลกเปลี่ยน
เป็นชนบัตร 2 ใบ ต่อเหรียญ 1 เหรียญสิ

ถ้าอย่างนั้นคงไม่ดีแน่ฝ่าบาท ...

เกล้ากระหม่อมทราบแล้วว่าเราจะทำอย่างไร
เมื่อประชาชนนำเหรียญทองกุลละบามาให้เรา
เราก็หลอมทองนั้นเสียเลยสิฝ่าบาท !

แล้วเราจะได้อะไรล่ะ?

เราก็ได้ทองแท่งไงท่าน ง่ายนิดเดียว

นับแต่นั้นมา โครงการตีพิมพ์เช็คประเภทที่ไม่มีเงินสั่งจ่ายก็ถูกตีพิมพ์ออกมามากที่สุด

ในประวัติศาสตร์ของ ราชอาณาจักร ทุกอย่างเป็นไปตามที่ได้วางแผนไว้
ผู้คนต่างนำเหรียญทองกลุละบามาฝาก และเหรียญเหล่านั้นก็เข้าเตาหลอม โดยทันที
นับแต่นั้นมาเหรียญทองกลุละบาก็ไม่มีการพูดถึงอีก กษัตริย์นุมิสาสั่งตีพิมพ์ธนบัตรออกมามากมาย
สำหรับใช้ชำระซื้อของต่างๆ ราคาข้าวของเพิ่มขึ้น แต่เมื่อทุกอย่างมีราคาแพงขึ้นกว่าเดิม
ก็ไม่มีใครยอมรับเงินตราแบบเก่าของฉันทนครอีกต่อไป ...

สิ่งที่ทำนี้ ที่พาชาวฉันทนคร
ไปสู่ตะแลงแกง
เขาเรียกมันว่า “เศรษฐกิจ” 2

แน่ละ สิ่งที่นุมิสาทำ คือการตัดตอน
ทุกคนที่คิดจะสร้าง
ระบบเศรษฐกิจ
ของตนขึ้นมาเอง.

แต่ก่อนเวลาภคิตรีย์จะเอาเงินจากประชาชน เขาจะต้องเก็บภาษีอากรเข้าท้องพระคลังมากๆ

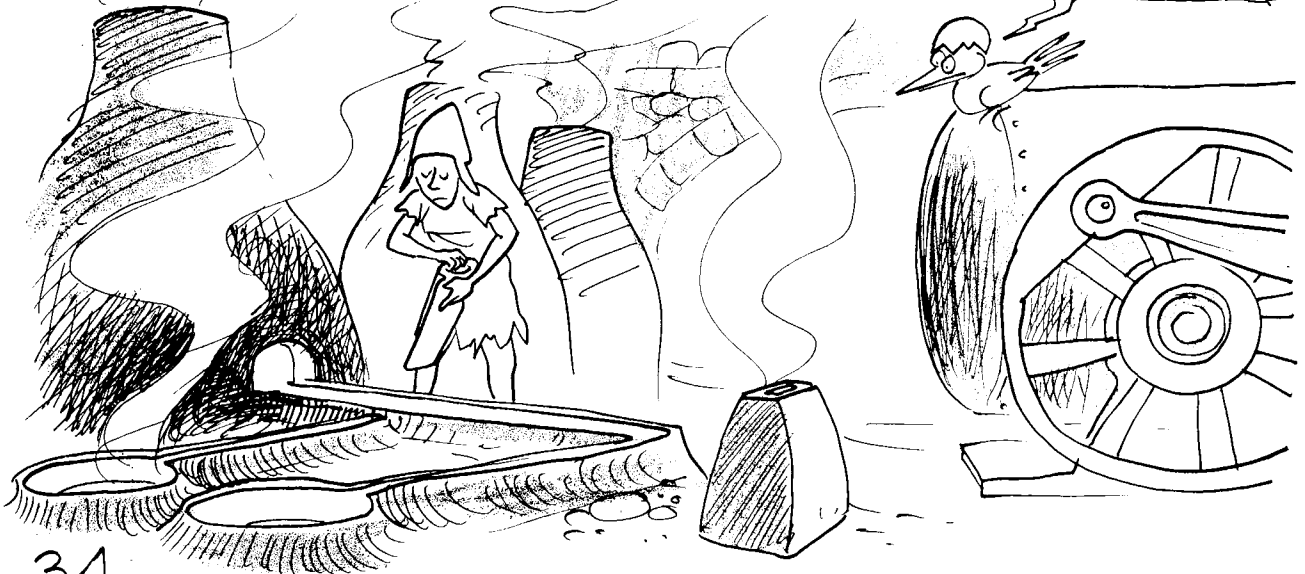
ซึ่งเป็นวิธีที่ดูไม่งาม

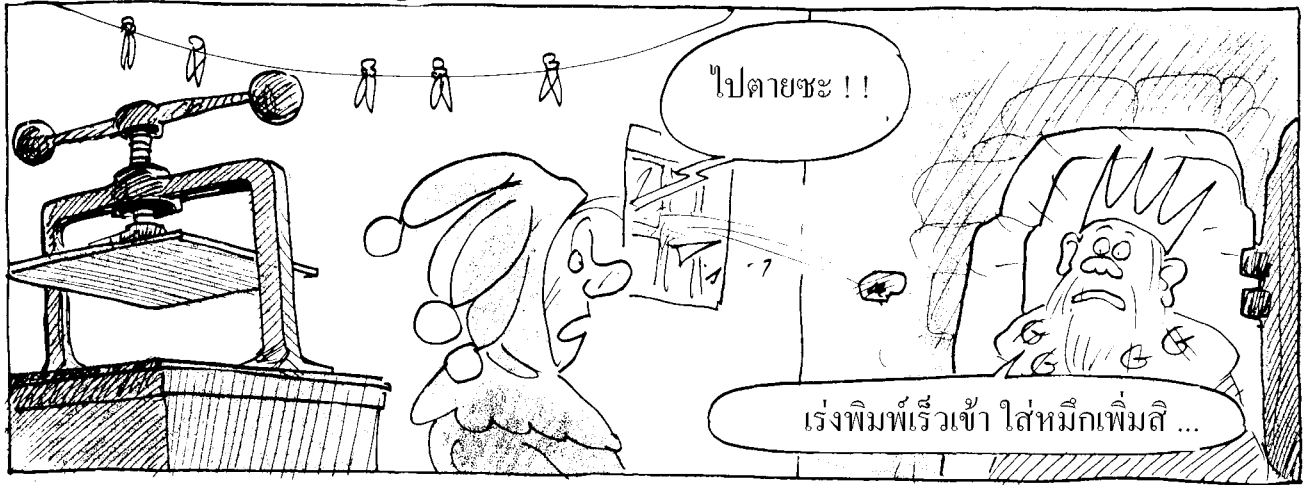
นุมิสายังคงให้มีระบบการเก็บภาษีอากรต่อไป แต่ด้วยวิธีการเพิ่มปริมาณเงิน หรือ ภาวะเงินเฟ้อที่นุมิสเป็นผู้ควบคุม เขาจึงมี "เงินกระดาษ" ไม่ขาดมือ สิ่งที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันนั้นคือ ราคาสินค้าขึ้นเอาไม่หยุด

ขณะนั้นระบบเศรษฐกิจของขัณฑนครจึงเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรมอันเฟื่องฟู มีโรงงานสร้างขึ้นทั่วทุกหนแห่ง ชาวบริษัต่างทำงานเป็นลูกจ้างกินเงินเดือนกัน กษัตริย์นุมิสและวงศานุวงศ์ต่างก็เป็นเจ้าของกิจการเหล่านั้น หากไม่ได้ซื้อกิจการมา ก็สร้างขึ้นมาเองด้วย... "เงินกระดาษ" นั้นเอง

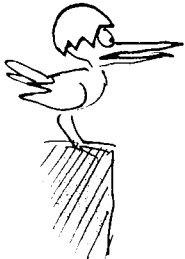
เมื่อราคาสินค้าเพิ่มขึ้น ลกจ้างกินเงินเดือนเหล่านั้นจึงรวมตัวกัน
เพื่อขอให้ขึ้นเงินเดือน
บางครั้งก็กลายเป็นการประท้วงอย่างรุนแรง

สิ่งที่ดูเหมือนว่าจะทำให้คนรู้สึกว่ารวยขึ้น

ในที่สุดพวกนั้นก็ให้เงินกุหลาบกับเรา

เราได้เงินเดือนเพิ่มแล้ว
ได้เพิ่มแล้ว!

ผู้คนต่างรีบไปจับจ่ายซื้อของในร้านค้าต่างๆ

พอตกเย็นวันเดียวกัน พ่อค้าก็ขึ้นราคาสินค้าของตนทันที เพื่อเพิ่มผลกำไรให้ตนเอง

ก็ถ้ามีคนมาซื้อเพิ่มอีก
แสดงว่าของนั้นมีไม่พอขาย
-- เป็นกฎของปาการเทพนี่

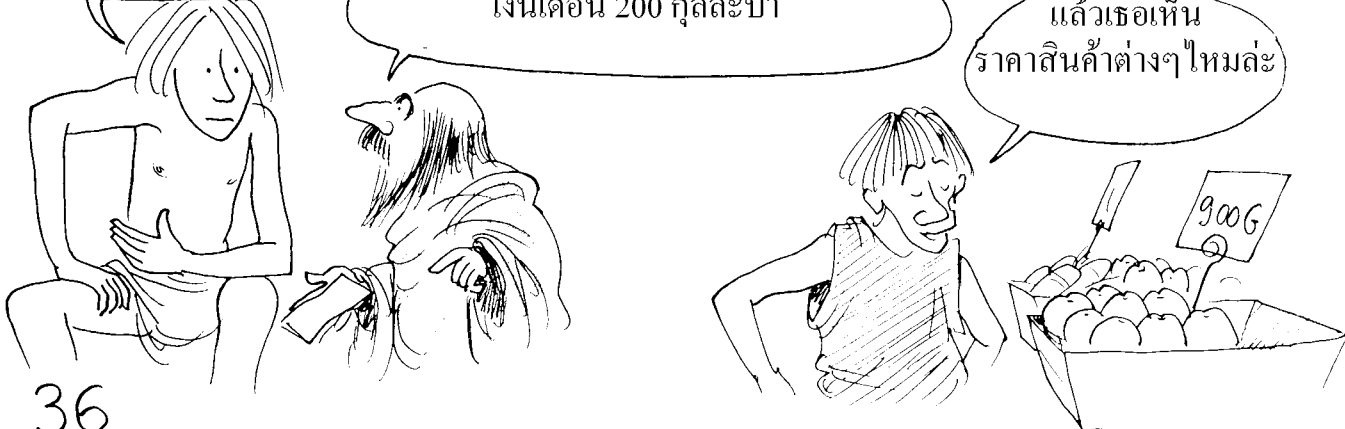
เธอต้องเพิ่มเงิน
หลักประกันของเด็ก
ที่ทำงานให้เราด้วย
เราต้องเพิ่มเงินนะ

ยิ่งเปลี่ยนราคา ก็ยิ่งเหมือนเดิม

ไม่เข้าใจเลย!

เงินเดือน 200 กุสตะบา

แล้วเธอเห็น
ราคาสินค้าต่างๆไหมล่ะ

ยุคสมัยอะไรเนี่ย !

ฉันถามตัวเองเหมือนกันนะ
ว่าเราจะไปต่อกันยังไงเนี่ย

คุณ โซฟี
สูตรรักไม่มีวันลืม

?

โซฟี!

อองแซ้ม!

เธอคัมอะไรอยู่เนี่ย ?

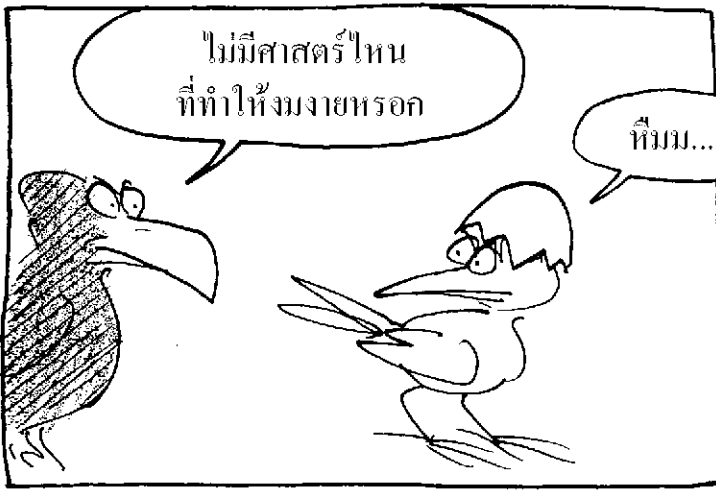
ฉันเปลี่ยนแนวมาทำอย่างอื่นแล้ว

ฉันเปิดทำเวิร์กช็อปเกี่ยวกับ
อะไรที่คล้ายๆวิทยาศาสตร์

อะไรกัน ไม่เห็นด้วยกับ
ศาสตร์ที่อิงกับจิตวิทยาหรือ

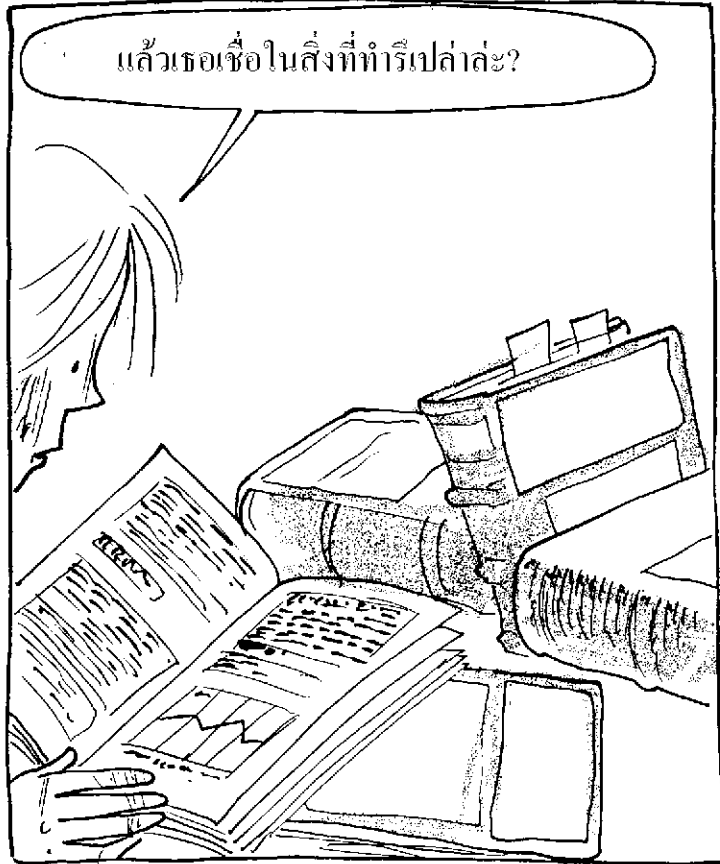
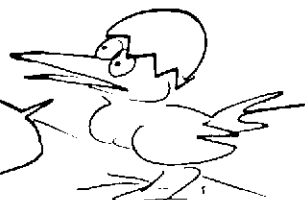
เธอหมายถึง
เวทย์มนตร์หรือ?

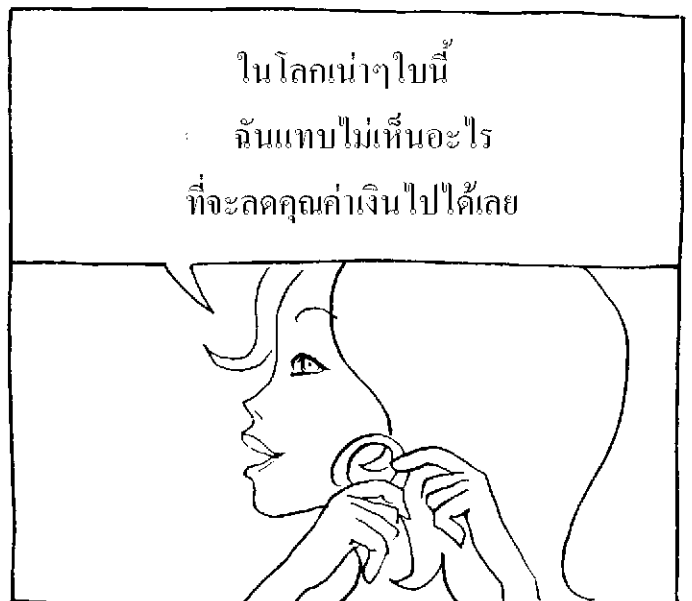
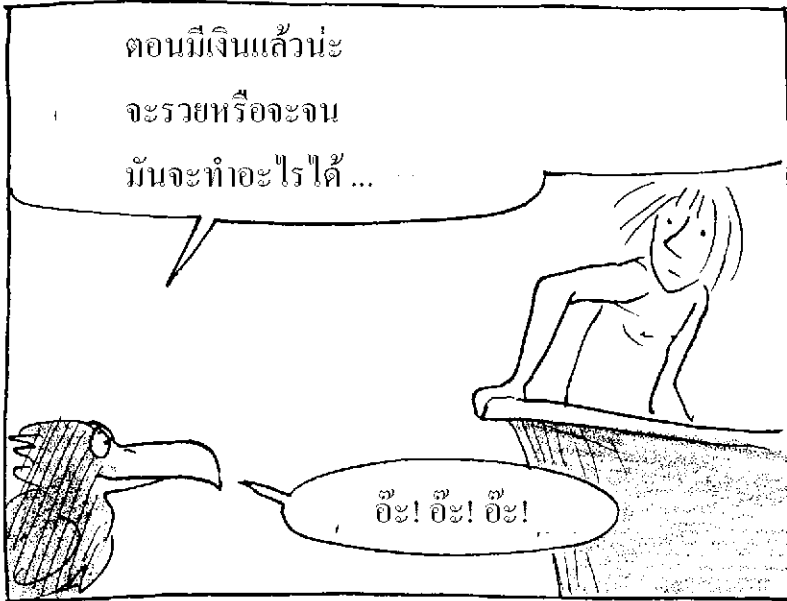
โธ้ย ใช้คำศัพท์ซะ !

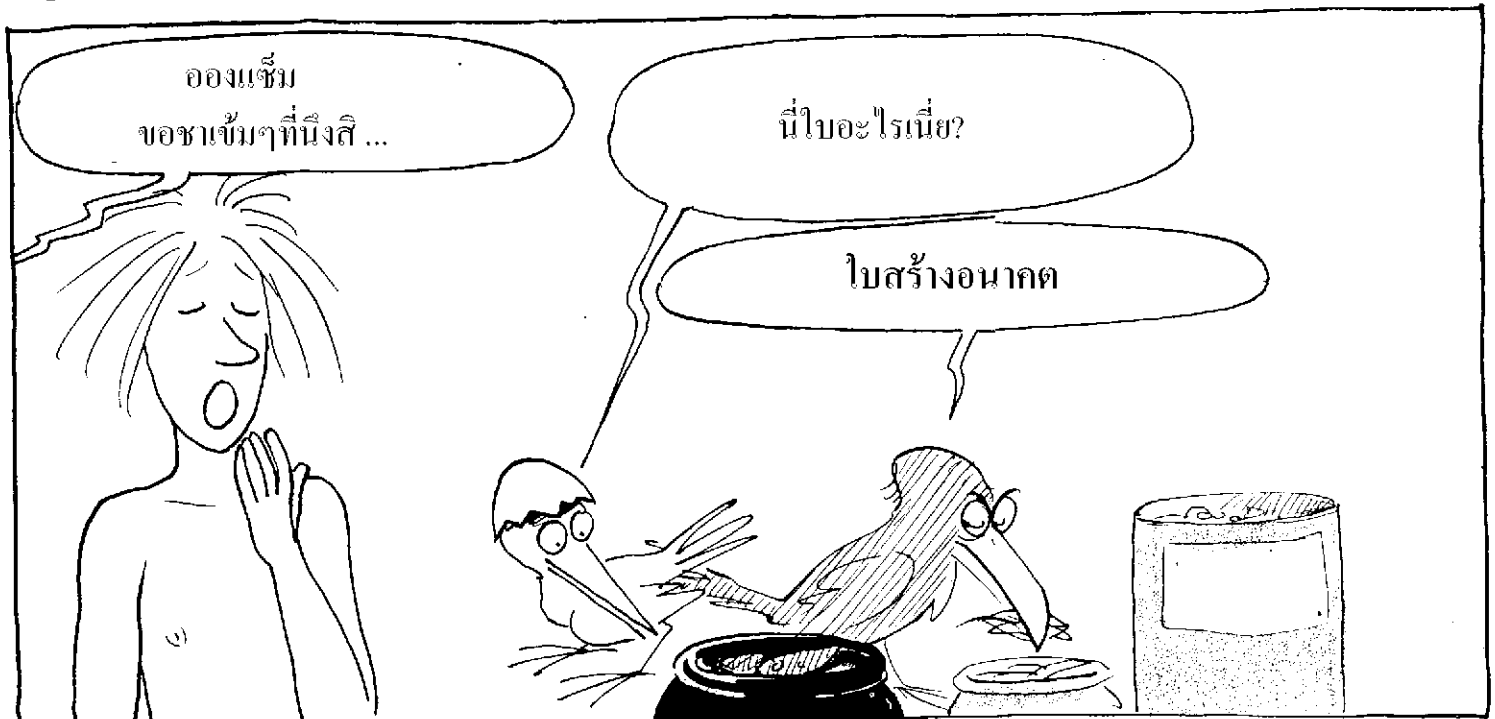
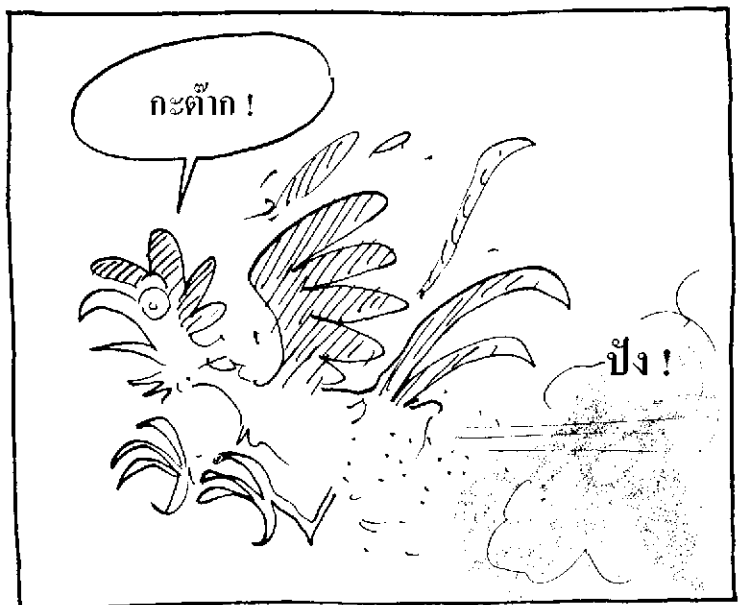

ตอนที่ทุกคนล้มปากคอดอยปากแห้งนะ
กิจการฉันทำเงินได้ถึง
หกแสนกุดละบาทเลยนะ !

หกแสนกุดละบาท !

อ้อ นี่ใบชาสินะ !

สูตรผสมของยาสร้างอนาคต
ทำให้เราเดินทางไปในอนาคตได้

แล้วไงอีก !!!

มันก็เป็นวิทยาศาสตร์นี่นา !
พาราเซลส์(*)กล่าวไว้ว่า ...

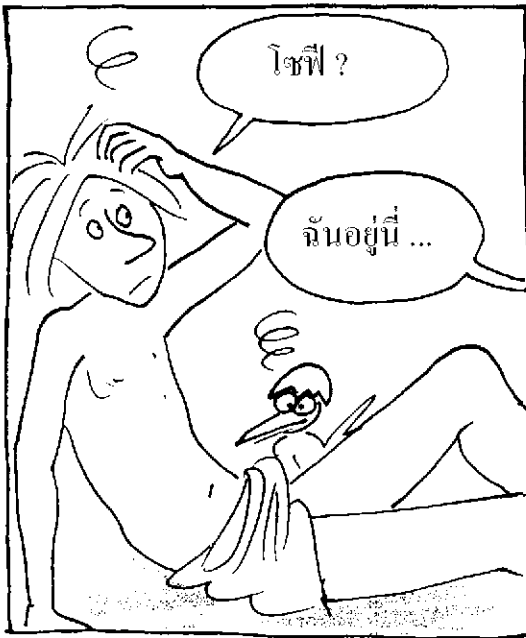
ตู๋ม !

เกิดอะไรขึ้น ?

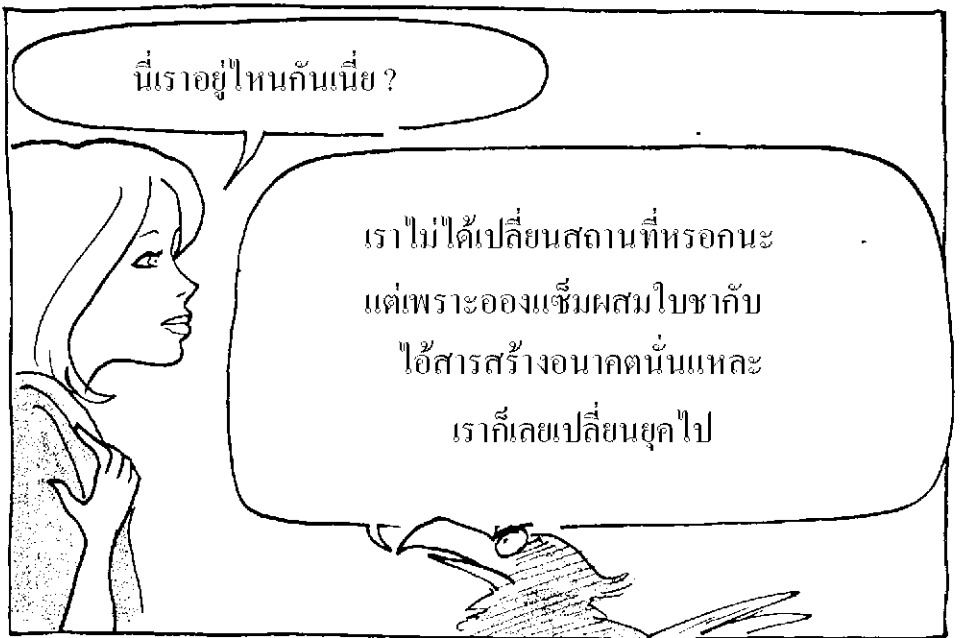
พาราเซลส์ว่ายังไงล่ะ?

(*) นักเคมีชื่อดัง

โฮฟี?

ฉันอยู่ที่ ...

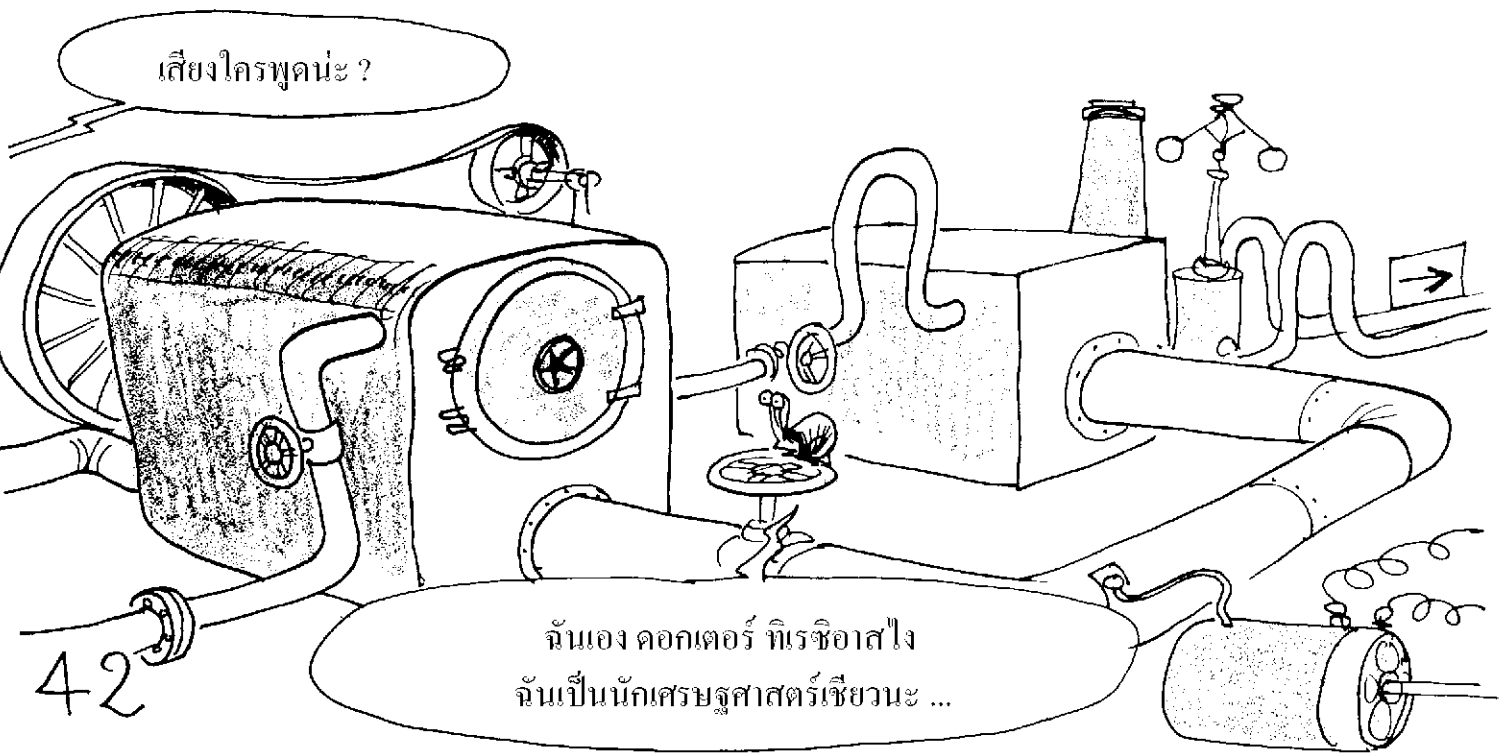
นี่เราอยู่ที่ไหนกันเนี่ย?

เราไม่ได้เปลี่ยนสถานที่หรอกนะ
แต่เพราะอองแจ้มผสมใบชากับ
ไอสารสร้างอนาคตนั่นแหละ
เราก็เลยเปลี่ยนยุคไป

พวกเธอเห็นเครื่องจักรพวกนี้มั๊ย!

อะไรนะ! ไม่เคยเห็น
เครื่องจักรทางเศรษฐกิจหรือ?

เสียงใครพูดนะ?

ฉันเอง ดอกเตอร์ ทิเรซียาสไง
ฉันเป็นนักเศรษฐศาสตร์เชียวนะ ...

คุณจะบอกว่า
คุณเป็นคนประดิษฐ์เครื่องนี้ขึ้นมาหรือ?

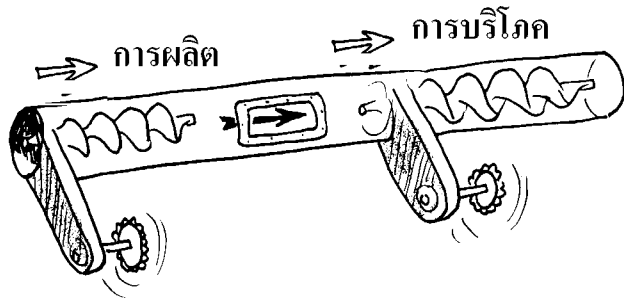

โอ้ยไม่ใช่เลย!
ฉันชอบศึกษาเครื่องนี้ต่างหากล่ะ

เครื่องจักรแรงดันต่างๆ
พวกนี้คืออะไรบ้างล่ะ?

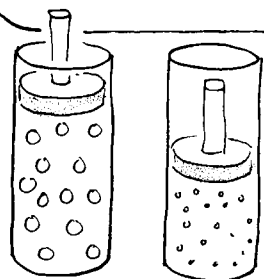
พวกนี้เขาเรียกว่า “กลไกทางเศรษฐกิจ”

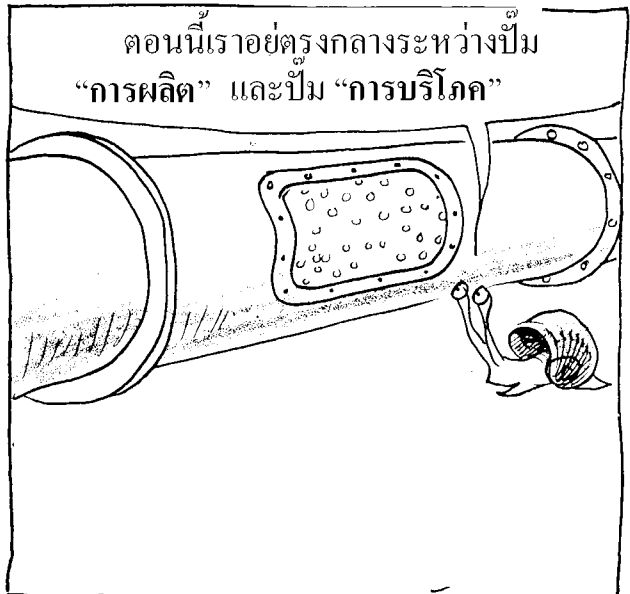
จะเห็นได้ว่าในหลอด
ความคล่องตัวทางเศรษฐกิจ
ในที่นี้จะเรียกว่า “ความคล่องตัว”
ความคล่องตัวเคลื่อนตัวไปได้
เพราะมีปั๊มอยู่สองประเภท
ปั๊มที่หมุนแรงดันขึ้นไป นั่นคือ “การผลิต”
ส่วนปั๊มที่ดูดลงมาข้างล่าง เรียกว่า “การบริโภค”

“ความคล่องตัว” เกิดมาจาก “งาน”
และ กระแสอากาศ “งาน”
เป็นสิ่งที่อัดรวมกันไม่ได้ แต่ว่ามีลอยอยู่ทั่วไป
ในขณะที่ “ความคล่องตัว”
อาจถูกบีบหรือลดลงได้

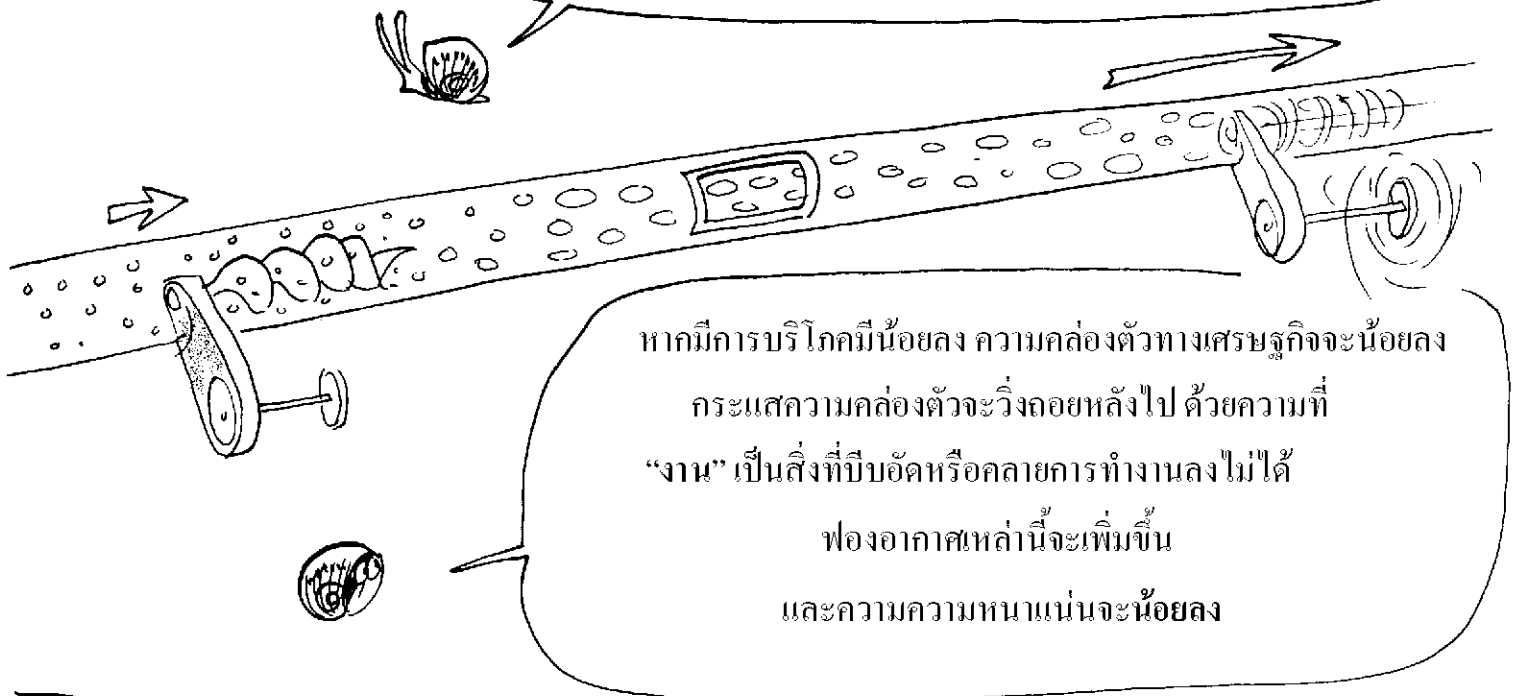
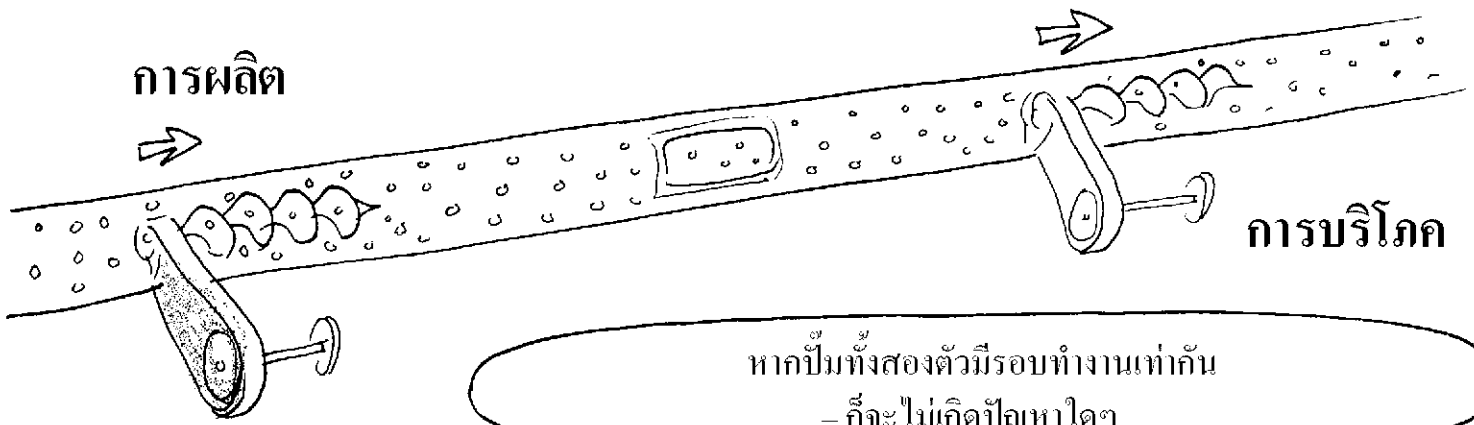

ตอนนี้เราอยู่ตรงกลางระหว่างปั๊ม
“การผลิต” และปั๊ม “การบริโภค”

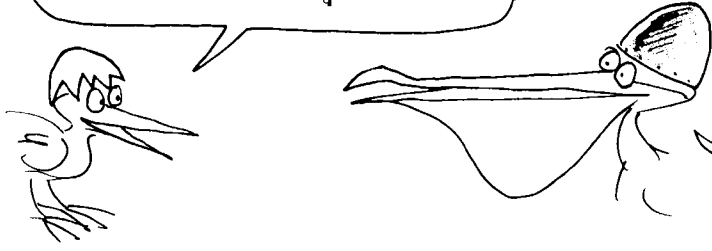
(*)

กฎข้อแรกของความคล่องตัวทางเศรษฐกิจ

“การผลิต” ไม่สอดคล้องกัน หรือป้มทำงานไม่ทัน

‘การบริโกล’ คือ “อุปสงค์”

เมื่อป้มทั้งสองตัวทำงานอย่างสมดุล
หรือ ทำงานไปพร้อมๆกัน

ความคล่องตัวทางเศรษฐกิจจะยังเป็นเหมือนเดิม
มีความหนาแน่นเท่าเดิมและราคาต่างๆคงที่

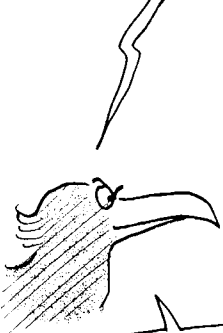

หากป้ม “การบริโกล” “สูง” มากขึ้น แต่จังหวะของป้ม
“การผลิต” ไม่สอดคล้องกัน หรือป้มทำงานไม่ทัน

ความคล่องตัวทางเศรษฐกิจ

จะน้อยลง และ ราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้น

เดี๋ยวนะ ...

ถ้าราคาสินค้าสูงขึ้นแล้ว
การบริโกลแทนที่จะเพิ่มขึ้นลดลงถูกใหม่

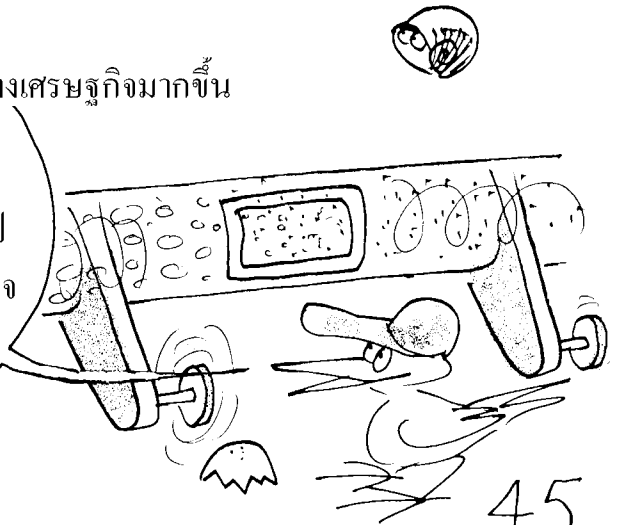
หากมีความคล่องตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น
ผู้คนจับจ่ายใช้สอย
ราคาสินค้าจะถูกลง

หากการบริโกลยังคงมเท เต็ม หากมีความคล่องตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น

แต่การผลิตน้อยลง ราคาสินค้าก็พุ่งสูงขึ้น

หากการผลิตมีมากขึ้นจนกลายเป็นผลิตมากเกินไป
และทำให้มีความหนาแน่นเกินไปในกระแสเศรษฐกิจ

ราคาสินค้าจะลดลง

เมื่อเห็นจากหน้าก่อนๆ จะบอกได้ว่า
การกำหนดราคาเป็นไปโดยอัตโนมัติ
ตามการบริโภคและการผลิต
ขึ้นอยู่กับอุปทานและอุปสงค์

จะเห็นว่า การผลิตมีจำนวนงาน
ที่ทำอยู่ด้วยต่อวินาที
ผลิตภัณฑ์และจำนวนงานที่ออก
มาจากการผลิต
จะเข้าสู่การบริโภคด้วยเหมือนกัน

เมื่อดูที่การบริโภค ตัวละครนี้กำหนดราคา
มาจากจำนวนงานและปริมาณงานที่ทำในท้องตลาด

ลองเข้ามาดูเครื่องจักรทางเศรษฐกิจ
ใกล้ๆกว่าเดิมสิ

จะเห็นว่าเครื่องนี้ทำงาน
อยู่ตลอดเวลาไม่มีที่สิ้นสุด

เครื่องจักรการผลิต

เครื่องยนต์
แห่งการบริโภค

ก้อนน้ำเงินเดือน
ครรชนีราคาสินค้า

วงจรการกระจายสินค้า

เครื่องวัดอำนาจ

หม้อแปลงไฟฟ้า
และไดนาโม

กลไกนี้มันไม่ได้ทำงานไปตลอดนะ

ก็ว่าอย่างนั้นแหละ ...

ในท่อนี้เห็นนะ ของเหลวต่างๆที่อยู่ในนั้นก็มีการเสียดสีกัน มีพลังงานที่เสียไป
ทั้งหมดทั้งหลายเหล่านี้ดำเนินไปได้ก็เพราะมี “พลังงาน” นั้นเอง

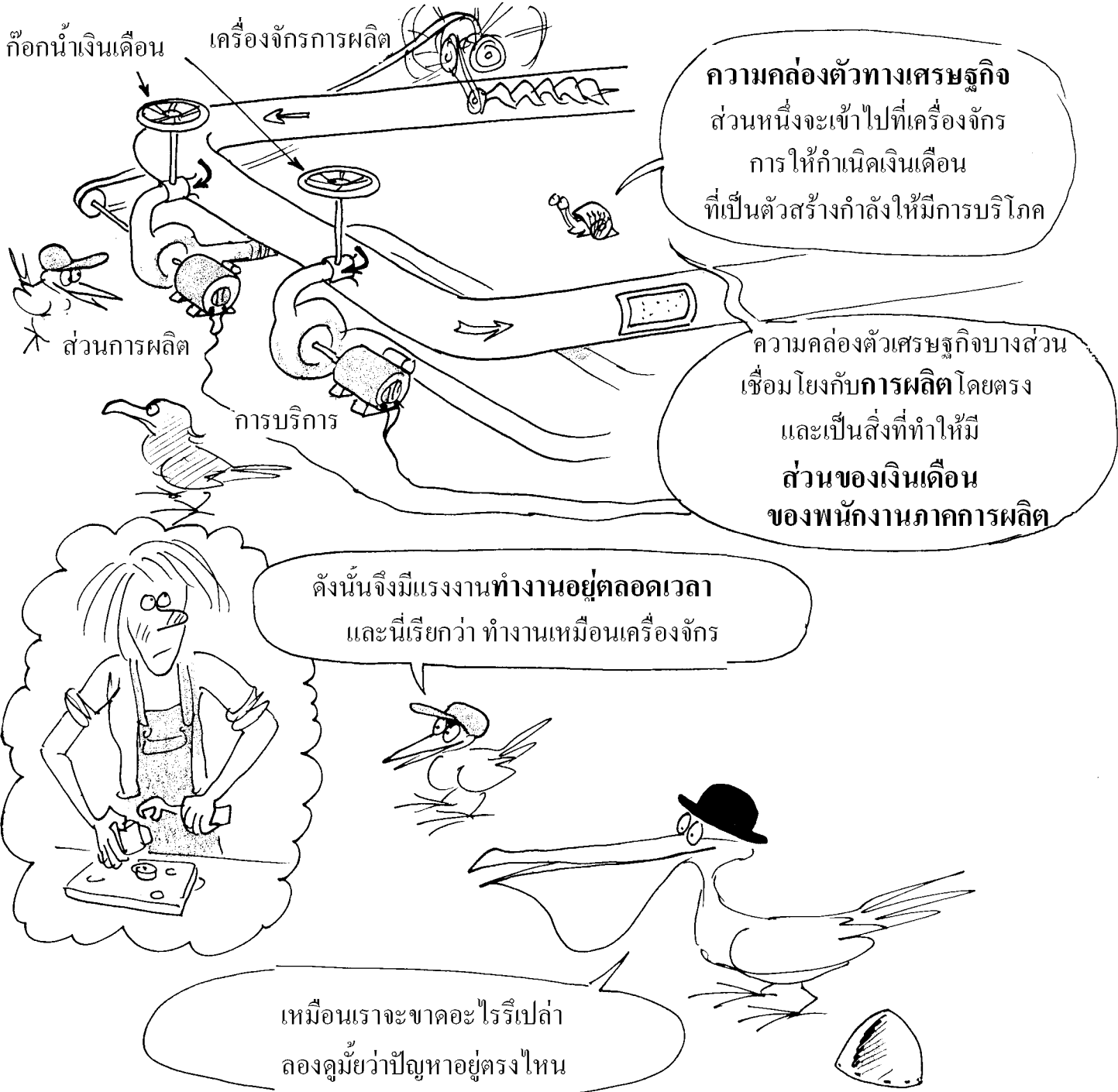
กฎของความคล่องตัวทางเศรษฐกิจข้อที่สอง

กฎข้อที่สองของความคล่องตัว
ทางเศรษฐกิจก็คือ
เศรษฐกิจไม่ได้ดำเนินไป
เพราะฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

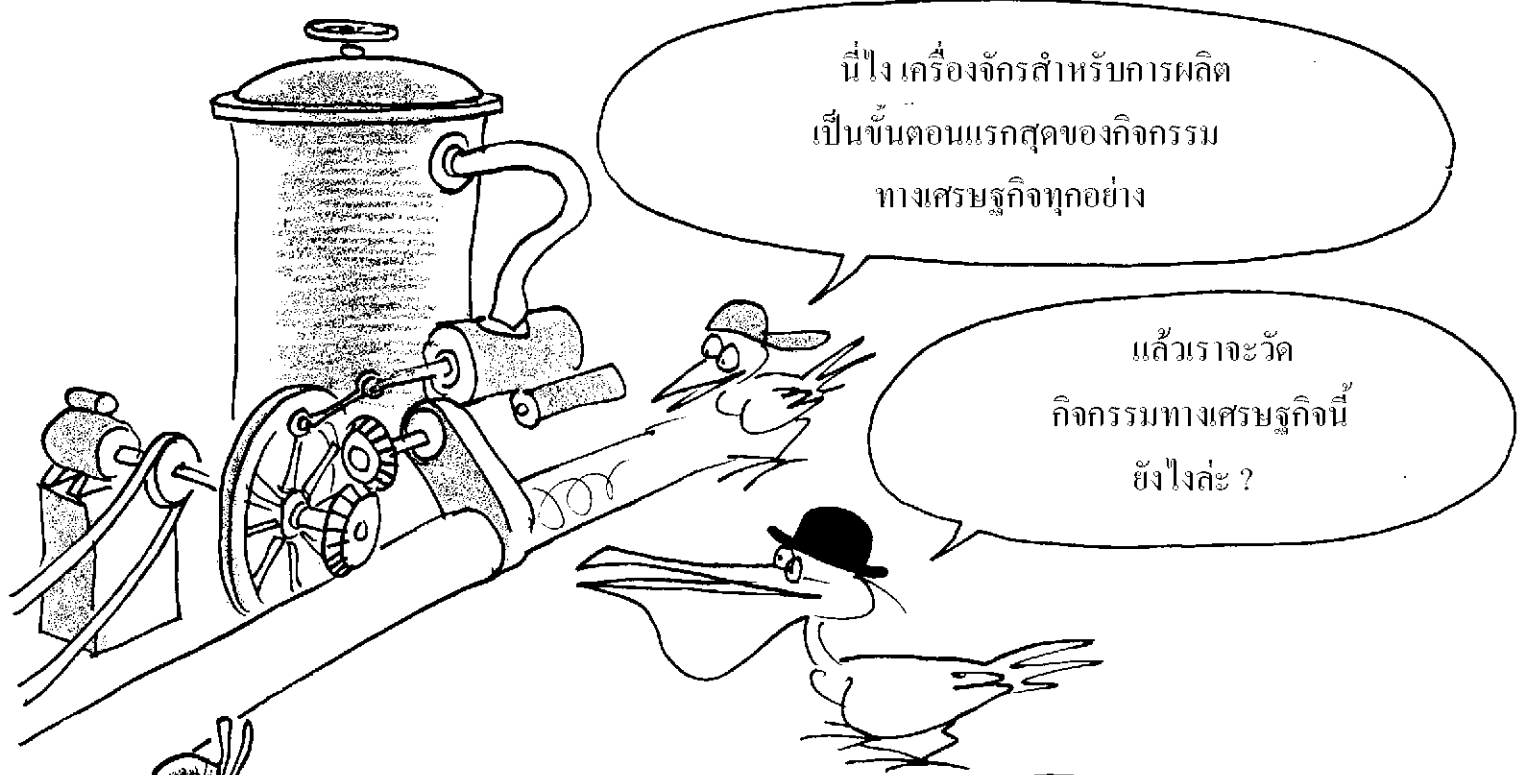
ผู้คนไม่ได้ซื้อของขายของอย่างเดียว
มันต้องมีการผลิต
ที่เกิดจากการเอาวัตถุดิบมาแปรรูป
โดยใช้พลังงาน
ให้มีหน้าตาใดๆก็ตาม

แน่นอนล่ะ

ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการผลิต และที่ไม่ใช่การผลิต

ผลิตภาพ

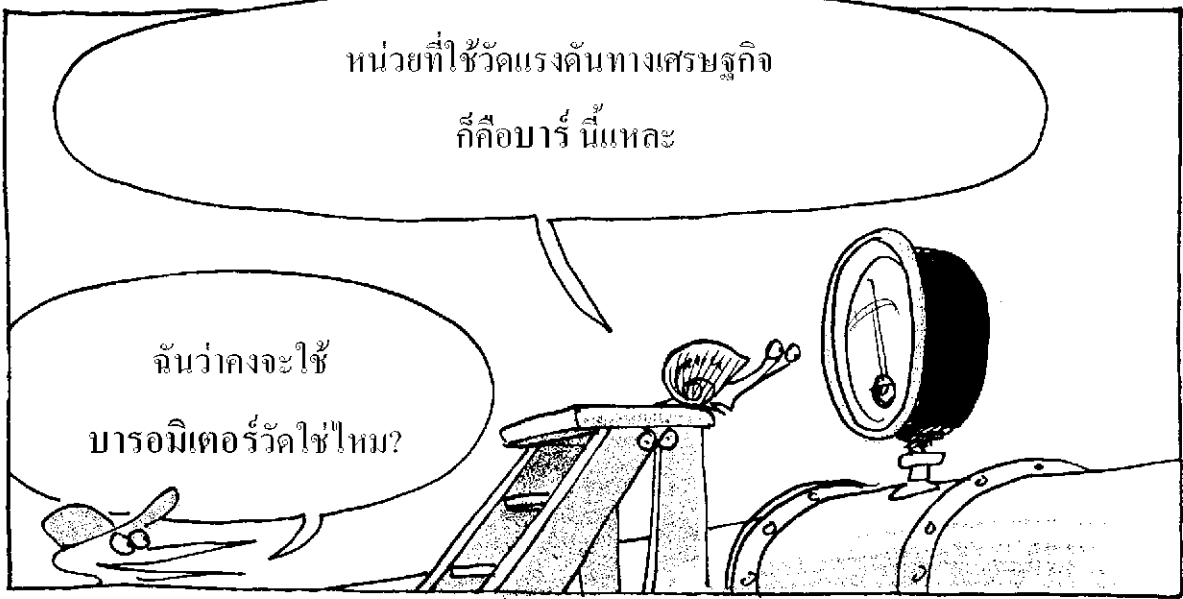

นี่ไง เครื่องจักรสำหรับการผลิต
เป็นขั้นตอนแรกสุดของกิจกรรม
ทางเศรษฐกิจทุกอย่าง

แล้วเราจะวัด
กิจกรรมทางเศรษฐกิจนี้
ยังไงล่ะ?

กิจกรรมทางเศรษฐกิจ
 $= \frac{1}{2}$ ของงาน คูณด้วย (ความเร็วของการหมุน)²

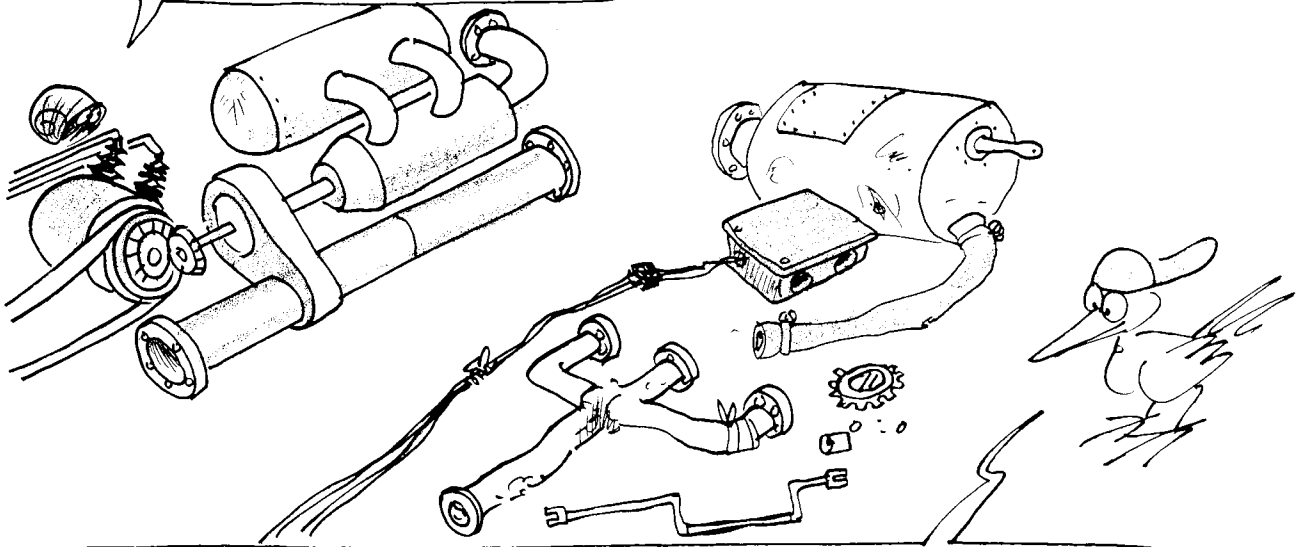
ก็คือพลังงานที่ใช้ไหม?

หน่วยที่ใช้วัดแรงดันทางเศรษฐกิจ
ก็คือบาร์ นี้นแหละ

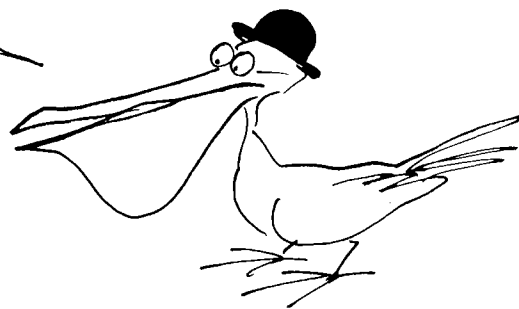
ฉันว่าคงจะใช้
บารอมิเตอร์วัดไซ้ไหม?

เพื่อให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจมีมากขึ้น จึงต้องเพิ่มจำนวนงานที่ทำ
หมายความว่าต้องมีจำนวนงานที่จัดให้ทำเพิ่มขึ้น
แต่ทั้งนี้ก็ต้องดูด้วยว่าใช้วิธีไหนให้เกิดประสิทธิภาพสูง
ที่เราหมายถึง” ผลผลิตภาพ “นะ

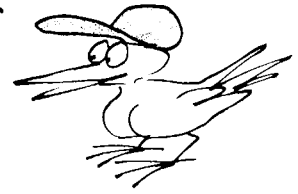
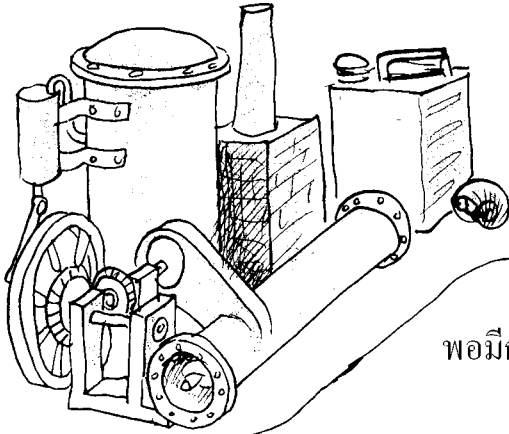
ก็จริงนะ ในการผลิตก็ควรจะใช้เครื่องจักรขนาดใหญ่ ทันสมัย
ใช้กำลังไฟมากกว่าเดิม จะได้มีผลผลิตที่มากกว่าเดิมเป็นสองเท่าสามเท่า

มันสงสัยอยู่ข้อหนึ่ง
แล้วอะไรจะเป็นตัวกำหนด
ความคล่องตัวของเศรษฐกิจล่ะ ?

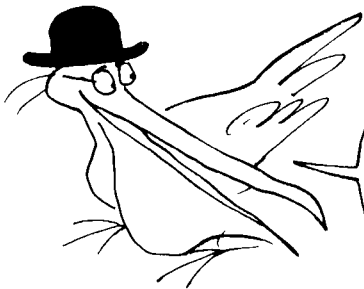

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และ ปริมาณเงิน

ระบบเศรษฐกิจจริงๆจะมีสภาพเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับว่ามีจำนวนงานในระบบมากน้อยแค่ไหน
ในระบบเศรษฐกิจประกอบไปด้วยความคล่องตัวทางเศรษฐกิจ กำลังการผลิต ความดีในการผลิต
และจากงานนี้ ก็ต้องเพิ่ม “หน่วยการผลิต” เข้าไปในระบบถูกไหม

เครื่องจักรการผลิตนี้จะดำเนินไปได้ก็ต่อเมื่อมีงาน
พอมีกำลังการผลิตมาก ก็ทำให้มีความคล่องตัวทางเศรษฐกิจมาก
(ราคาสินค้าก็จะลดลง) เมื่อมีการผลิตมากขึ้น
จะเห็นว่า มีฟองอากาศที่แทนปริมาณเงินที่เพิ่มขึ้น
เพื่อให้ราคาสินค้าในท้องตลาดสมดุล

และถ้ามีการผลิตแล้ว มีการเพิ่มปริมาณเงินอีกนั้น
เป็นไปเพื่อเพิ่มเงินเดือนให้กับพนักงานนั่นเอง

สมมติว่าตอนนี้เราอยู่ในช่วงเศรษฐกิจกำลังรุ่งเรือง
แม็กซ์ เดียวเธอเล่นบทเป็นพนักงานฝ่ายผลิต และ
อัลเบิร์ต เธอเล่นบทเป็นพนักงานฝ่ายอื่นที่ไม่ใช่ฝ่ายผลิตนะ

ทำไมต้องเป็นส่วนที่ไม่ใช่ฝ่ายผลิตล่ะ

ก็เธอเป็นตัวแทนของฝ่ายบริการ
หรือ ฝ่ายบริหารยังไงล่ะ

เอาล่ะ ตอนนี้ก็มีหน่วยการผลิตเพิ่มขึ้นมา
อีกหน่วยในระบบเศรษฐกิจ
ดูแล้วก็เวิร์กดี แรงดันเศรษฐกิจ
ที่หมอนี้เกินกว่า 12 บาร์

การเพิ่มส่วนนี้เป็นไปเพื่อเพิ่มการจ้างงาน
และลดจำนวนคนว่างงาน
แต่ถ้าทำแล้วเดียวจะมีการเพิ่มเงินเดือนกัน
ที่มาพร้อมกับการจ้างงานแน่นอน

โอเค เปิดสวิตช์
เพิ่มแรงดันเลย !

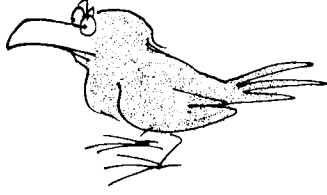
โอเค ! จัดไป !

ดูเรื่องราคานะ ... โอเค...

เศรษฐกิจเริ่มมีความหนาแน่นแล้ว
ตอนนี้ยังไม่มีอะไรที่เสียไป
ระหว่างทางสู่การกระจายผลผลิต

จำนวนงานที่เกิดขึ้น
จากการกระจายผลผลิตเมื่อมีมากขึ้น
คุณภาพชีวิตของคนก็เพิ่มขึ้นด้วย

แล้วอีกหน่วยหนึ่งนี้
ไม่ได้ทำงานด้วย
ตัวเองหรือ ?

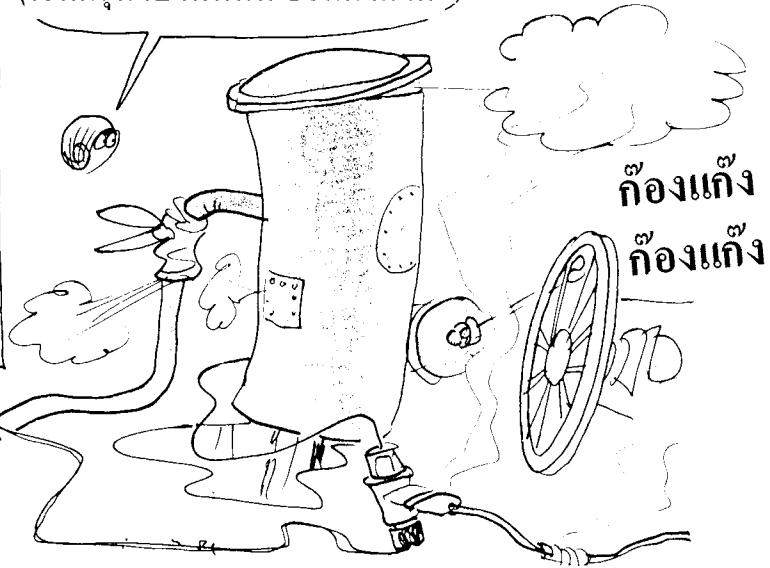

ถูกของเธอ ! ส่วนนี้เราต้องเอามาจาก
ความคล่องตัวทางเศรษฐกิจ
เพื่อให้เกิดการประดิษฐ์คิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ
และทำให้การผลิตทันสมัยมากขึ้น

การลงทุน

นวัตกรรมใหม่ๆต้องมีไปตลอดนะ
ไม่อย่างนั้นเครื่องจักรในการผลิต
จะตกฐ่นไปในทันที ซ่อมก็ไม่ได้

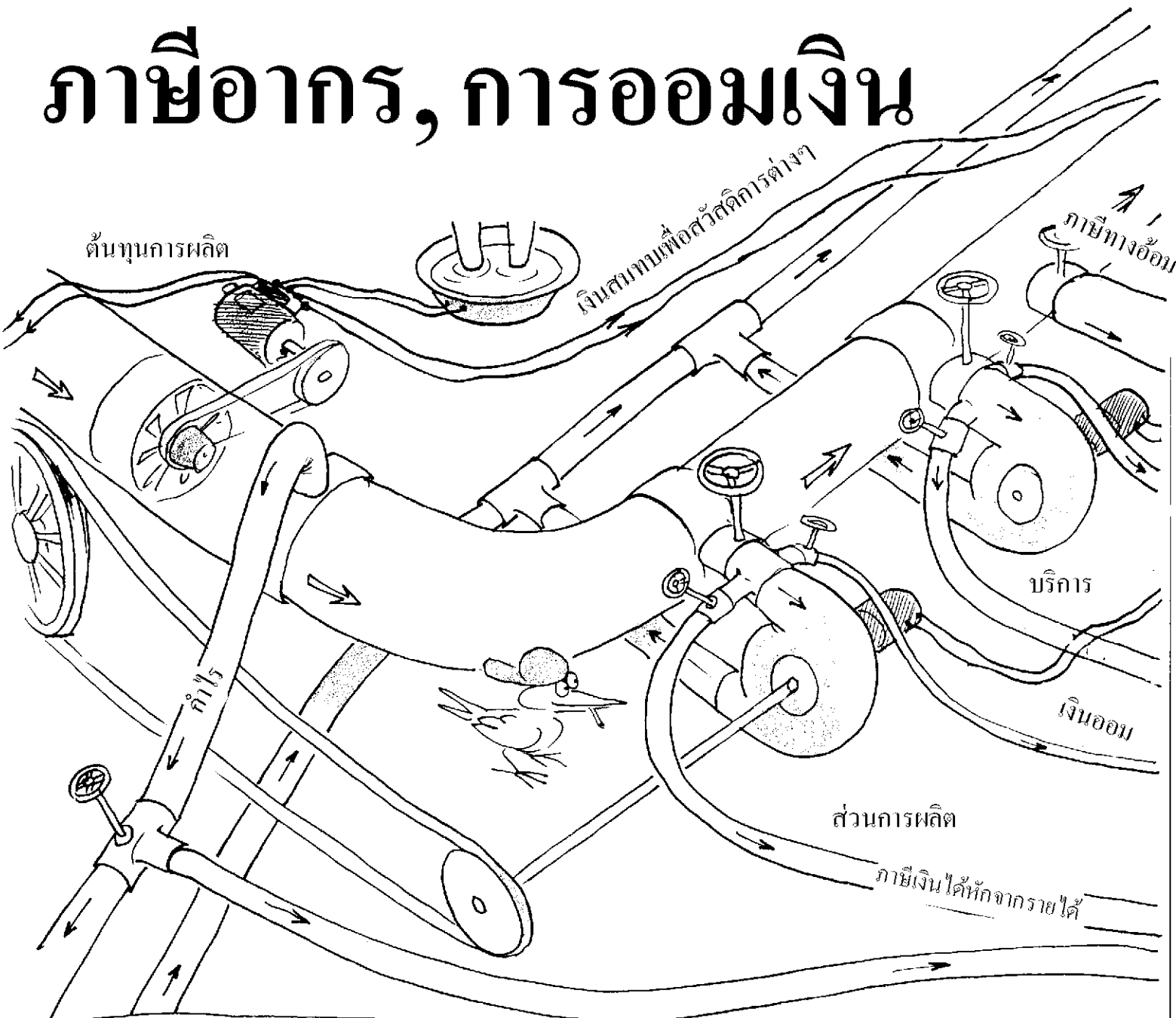

ไม่ไหวเลย !

ท่อตันซะแล้วสิ !

วงจรไฟฟ้า (เครือข่ายการกระจายสินค้า) มีปัญหา
เสียนั่นเสียนี่เบีย้ไปรายทางไปหมดเลย

เงินทุน, กำไร, ภาษีอากร, การออมเงิน

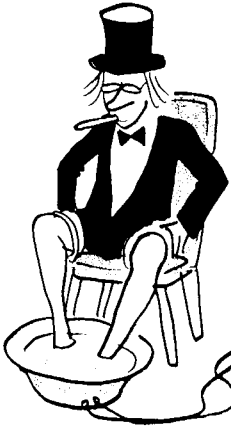

จะเห็นได้ว่าเมื่อมีกระแสเงิน ความคล่องตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในวงจร
 กระแสนั้นก็จะมีค่าใช้จ่ายต่างๆมาตัดทอนออกไป
 เมื่อไล่ดูไปตามกระแสของการผลิต จะเห็นว่า “งาน”
 ทำให้มอเตอร์และไดนาโมของ “ต้นทุนการผลิต” หมุนไป
 ต้นทุนการผลิตส่วนหนึ่งที่ได้จะกลายเป็นเงินสมทบสวัสดิการต่างๆ
 ที่เหลือก็จะไปอุดหนุนพวกนายธนาคาร

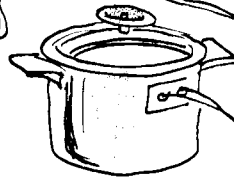
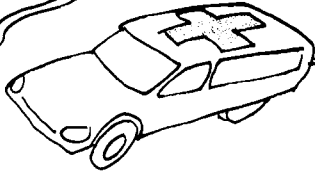
นี่ไง เงินส่วนหนึ่งเข้า
ธนาคาร/สถาบันการเงิน

เงินอีกส่วนหนึ่งมา
สมทบสวัสดิการต่างๆ

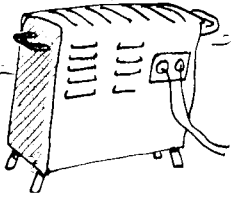

สวัสดิการสังคม

เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

เงินช่วยเหลือครอบครัว

เงินทดแทนระหว่างว่างงาน

เงินทุน

จะเห็นว่าตามหวกคำเป็น
ผู้ควบคุมความคล่องตัวทางเศรษฐกิจ
เปลี่ยนสิ่งที่ได้จากงานให้เป็น “ทุน”

มีเงินหมุนเวียน

มีการลงทุน

เงินที่ได้หลังการชำระภาษีแล้ว

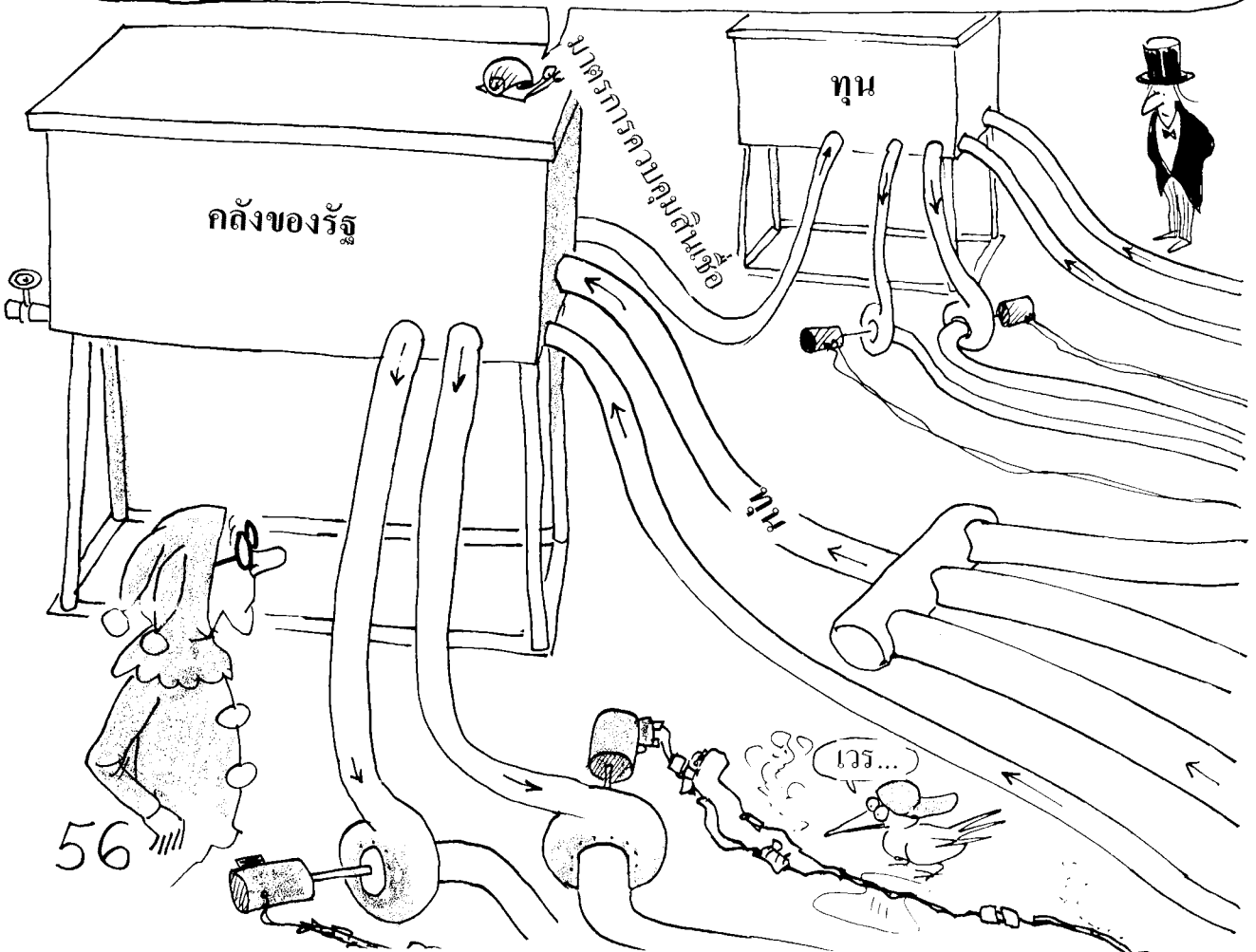
เงินออมที่ไหลเข้ามา

ทุน มาจาก ผลกำไรสุทธิหลังหักภาษี และมาจากสิ่งที่เราเรียกว่า เงินออม

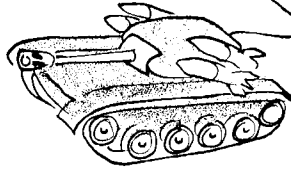

กระแสเงินไหลออกไปได้อีกสองทางนะ
ทางหนึ่งมาทางของฉัน
คือนวัตกรรมใหม่ๆและการพัฒนา
และไหลไปอีกทางหนึ่ง เรียกว่าการจ่ายแบบเครดิต

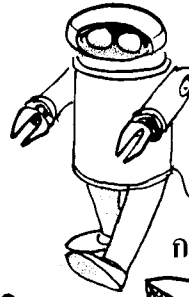
ก็ถ้ามีปัญหาทางเศรษฐกิจขึ้นมาเมื่อไหร่ ก็มีที่เก็บเงินเพื่อเอามาใช้การนี้เหมือนกัน
จะเห็นว่า มีเงินภาษีต่างๆเข้ามา คือ ภาษีเงินได้นิติบุคคลคำนวณจากกำไรสุทธิ
แล้วก็มีภาษีทางตรงคือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
นอกจากนี้ถ้าได้ขึ้นไปดูที่การบริโภคแล้วจะเห็นว่า มีภาษีทางอ้อมด้วยคือ
ภาษีมูลค่าเพิ่มนั่นเอง

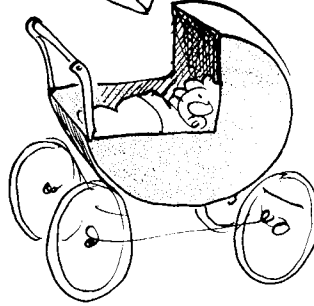
นี่ไง
การใช้จ่ายของภาครัฐ

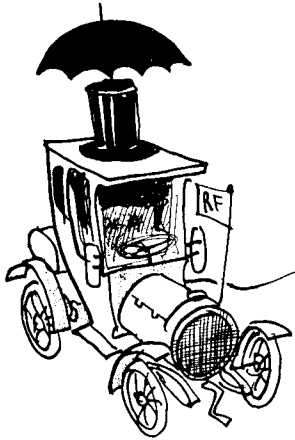
กองทัพ

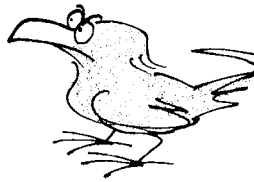
การศึกษา/การค้นคว้าวิจัย

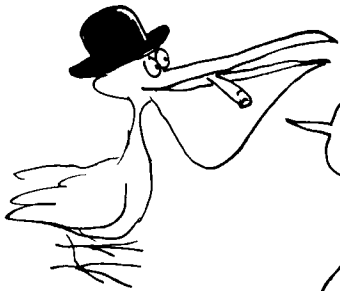
สังคมสงเคราะห์

เอ่อ.. นี่ใช้รถถัง
ของทหารรีเป่าเนี่ย?

อ้าว แล้วเงินออกกับการให้กู้
มีกลไกยังไงบ้างล่ะ?

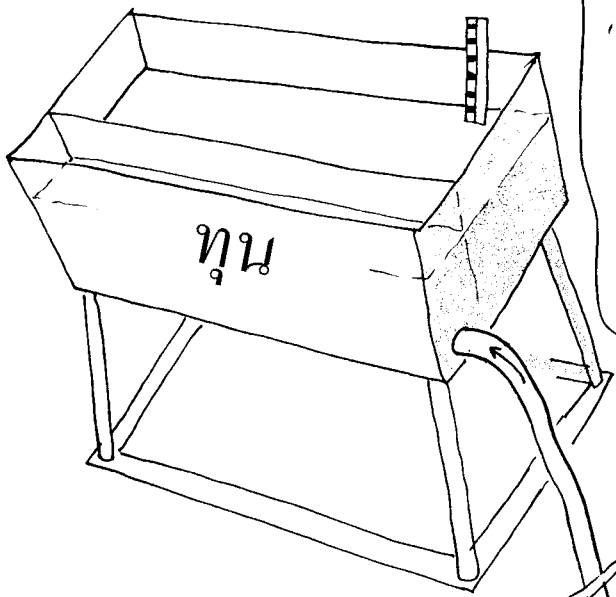

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทุนหรือเรื่องเงินคงคลัง
ต่างก็มีหน้าที่ “ควบคุมกลไกในตลาด”
จะเห็นได้ว่าสถานการณ์ทางเศรษฐกิจไม่เสถียร
เพราะว่าการผลิตกับการบริโภคทำปฏิกิริยาต่อกันตลอดเวลา
และมีแนวโน้มจะทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นเสมอ

แล้วเราให้คนทำงานกินเงินเดือนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้
เศรษฐกิจกล่อ่งตัวนะเหรอ...

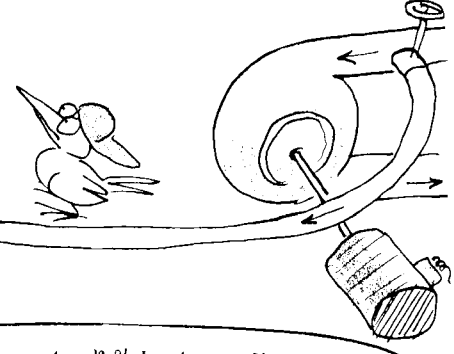

ทำไมจะไม่มาร่วมกันทำให้เศรษฐกิจ
เจริญเติบโตไปด้วยกันล่ะ ลองดูในนี้สิ
เราเก็บช่อกุ้นไว้ให้คุณ คุณจะได้เอาเงินมาลงทุน
เมื่อคุณลงทุนแล้ว ดอกผลจะงอกเงย
ก็ขึ้นอยู่กับว่ามีการลงทุนมากน้อยแค่ไหน

ความเสี่ยงนะเธอ ไม่มีหรอก
รับประกันได้เลยคุณมีปันผลทุกปี
ให้เงินทำงานให้คนสิ

ยังมีฝากกองทุนมากเท่าไร
เราก็เอาเงินนั้นไปต่อยอด
ไปพัฒนาเศรษฐกิจไง

เอาเงินมาฝากไว้นะปลอดภัย
ลองนึกถึงผลในอนาคตสิ
รับประกันได้เลยคุณมีปันผลทุกปี
แถมให้ซะถ้าเกิดเอาเงินลงทุนกับเรานานๆ
จะบอกเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับภาษีให้
เงินออม

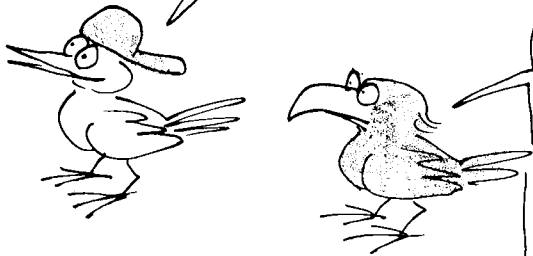
ยิ่งคุณเอาเงินมาฝ
กกองทุนมากเท่าไร
เราก็เอาเงินนั้นไปต่อยอด
ไปพัฒนาเศรษฐกิจไง

หือ...

(*) ธนบัตร ธนกิจ , หุ้นต่างๆ

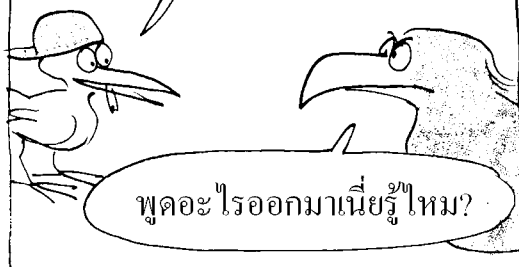
หลังจากนั้นไม่นาน

ลองดูดีๆสิ พวกนี้ก็ไม่เห็น
จะให้อะไรเรามากมายเลย
แต่พอจะเห็นว่ามีการเพิ่มขึ้นมานิดหน่อย

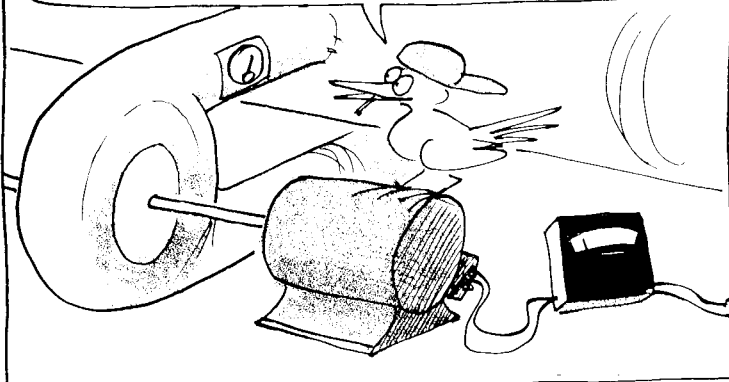
อ่อนหัดจริงๆ ตอนนี่เศรษฐกิจกำลังขยายตัว
ตอนนี่มีการพัฒนาเกี่ยวกับการทำงานต่างๆ
ทำให้มีการทำงานเพิ่มขึ้น
แต่กลายเป็นว่าเงินเฟ้อไม่หยุดเลย มีฟองสบู่เยอะมาก
คุณแล้วนะเรามีแต่เสียดกับเสียด

อ้าว... ก็หมายความว่าที่เราได้เงินกันมา
กับงานที่เราทำมากมาย
พอเอาทุกอย่างมารวมกันแล้ว
พอเอาทุกอย่างมารวมกันแล้ว
กลายเป็นว่ามันลดลง
แทนที่จะเพิ่มขึ้นงั้นหรือ?!...

พูดอะไรออกมาเนี่ยรู้ไหม?

เงินเดือนเราก็อันขึ้นแล้วไง
นี่เงินไหลเข้ากระแสบเป็นสองเท่าตัวนะ ! คุณสิ...

ดูดีๆสิ มีแต่ฟองสบู่
เงินลอยตัวสุดๆ
ลองดูความหนาแน่นสิ

การบริโภค

แทบไม่ขึ้นเลยแม้แต่น้อย ...

เศรษฐกิจจะดีจริงๆ ไม่ได้หมายความว่า เป็นเศรษฐกิจที่มีเงินเต็มไปหมด
แต่หมายความว่า มีงานให้ทำ ก็เหมือนกันกับคุณภาพชีวิต
ถ้าคุณภาพชีวิตดีขึ้น ไม่ใช่เพราะมีรายได้สูง
แต่เพราะคนมีเงินสามารถจับจ่ายใช้สอยได้ หรือมีกำลังซื้อ

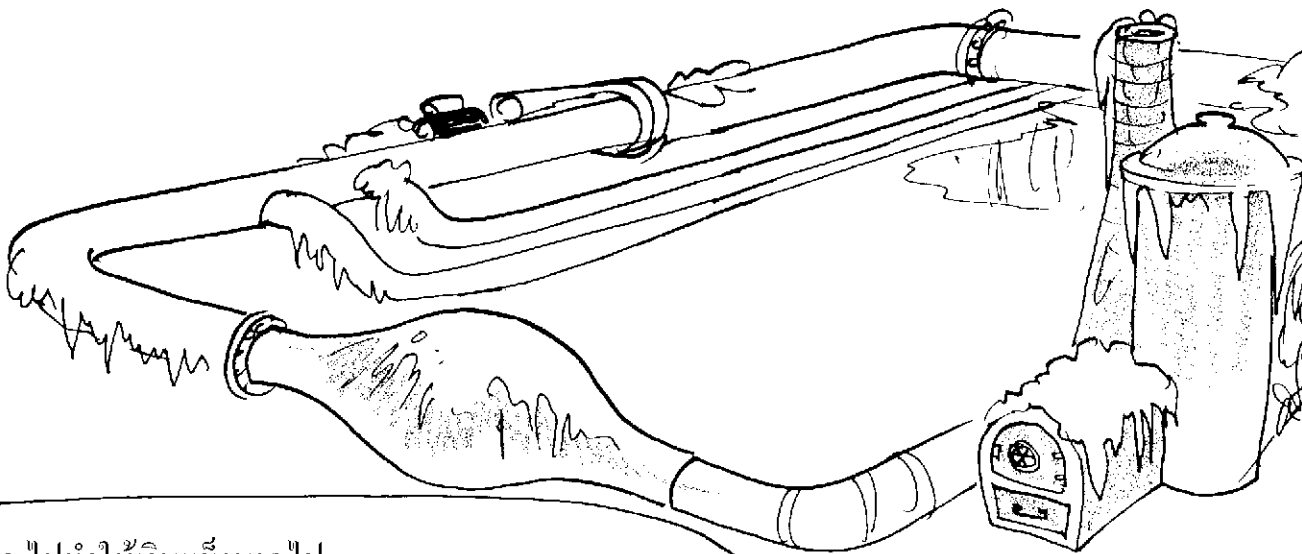
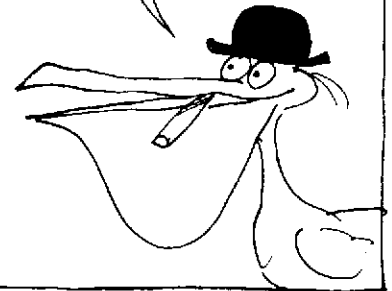
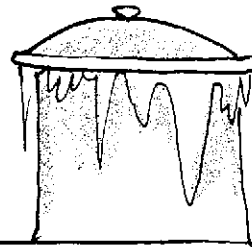

แล้วมีวิธีเก็บเงินอื่นๆ อีกมั๊ย

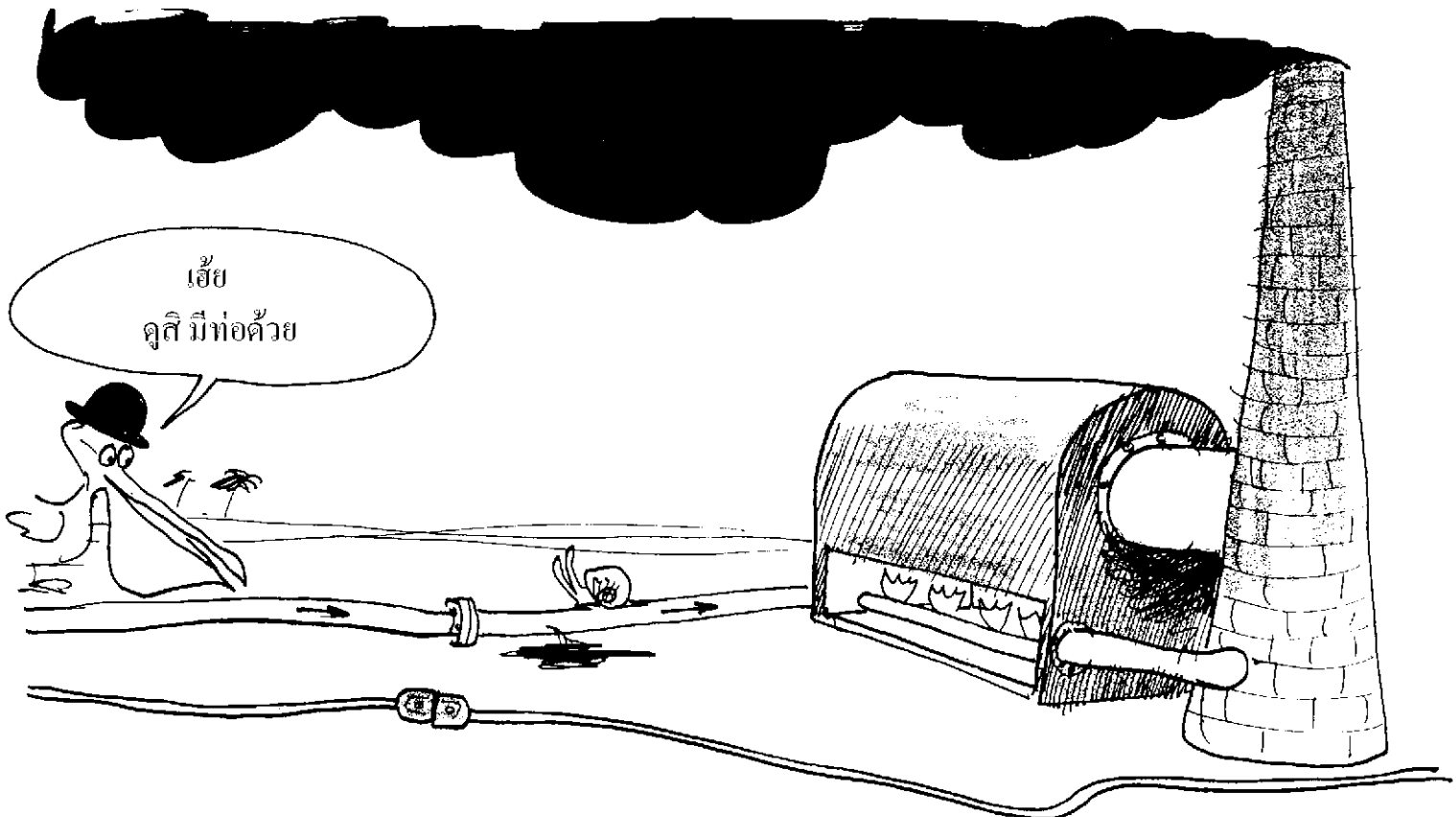
ก็ถ้าอยากได้เงินเท่าเดิม
ก็ทำให้ "แข็ง" สิ

ความคิดดีมากๆ !
เพื่อไม่ให้เกิดเงินเฟ้อ

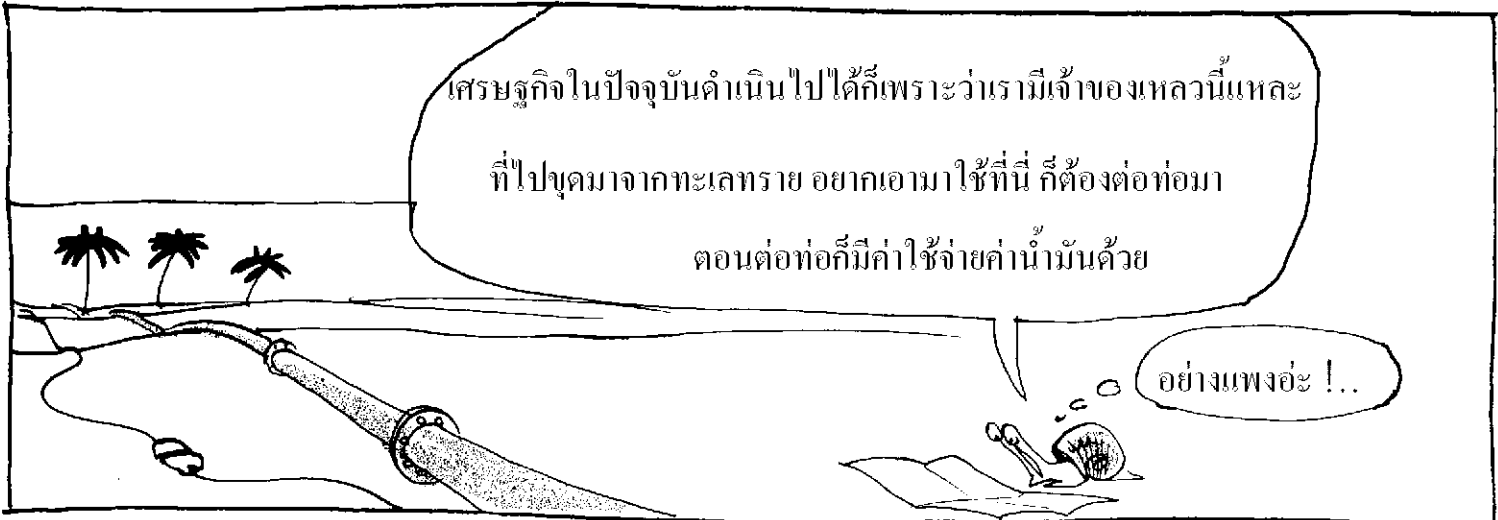
ที่ทำให้เกิดผลกระทบกับเศรษฐกิจ
เราก็แค่ทำให้ค่าเงินแข็งนั่นเอง !

อ่าว ไปทำให้เงินแข็งมากไป
ไม่มีใครสนใจ เงินไม่หมุนเวียน
ทำแบบนี้เงินทุนก็ไม่หมุน กลไกต่างๆ ก็ไม่ขยับเลยนะสิ

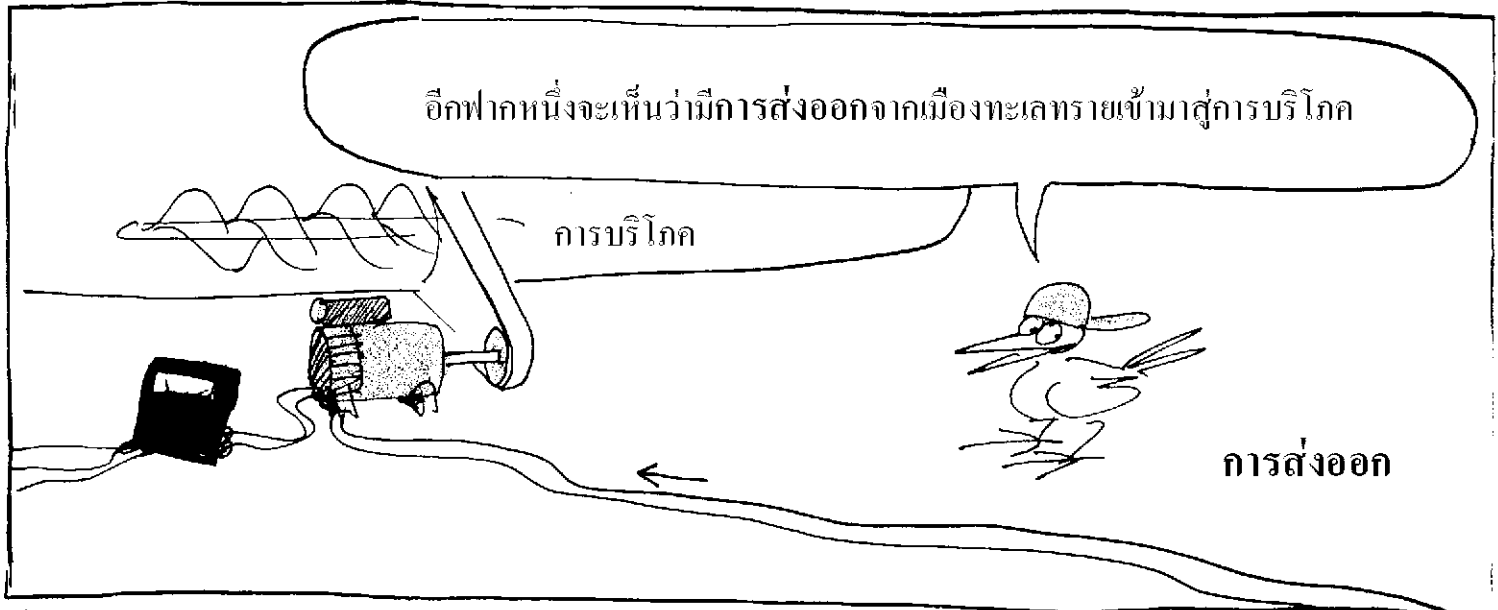

เฮ้ย
คุณตี มีท่อด้วย

เศรษฐกิจในปัจจุบันดำเนินไปได้ก็เพราะว่าเรามีเจ้าของเหล่านี้แหละ
ที่ไปขุดมาจากทะเลทราย อยากเอามาใช้ที่นี่ ก็ต้องต่อท่อมา
ตอนต่อท่อก็มีค่าใช้จ่ายค่าน้ำมันด้วย

อย่างแพงอะ!..

อีกฟากหนึ่งจะเห็นว่าการส่งออกจากเมืองทะเลทรายเข้ามาสู่การบริโภค

การบริโภค

การส่งออก

(*)

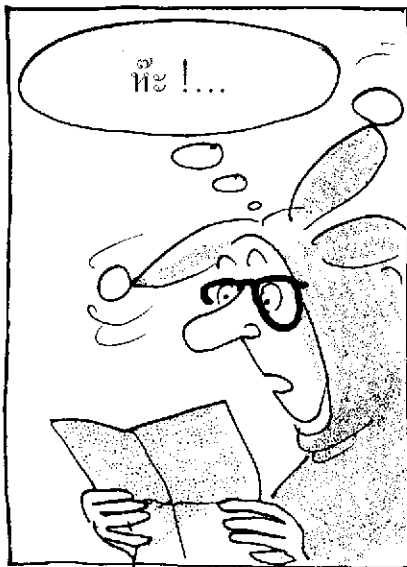
วิกฤติการณ์น้ำมัน

ใจละท่านเสนาบดี

ดูจดหมายนี้สิ

โห..

ห๊ะ!...

พวกนั้นขึ้นราคาหรอนี้!

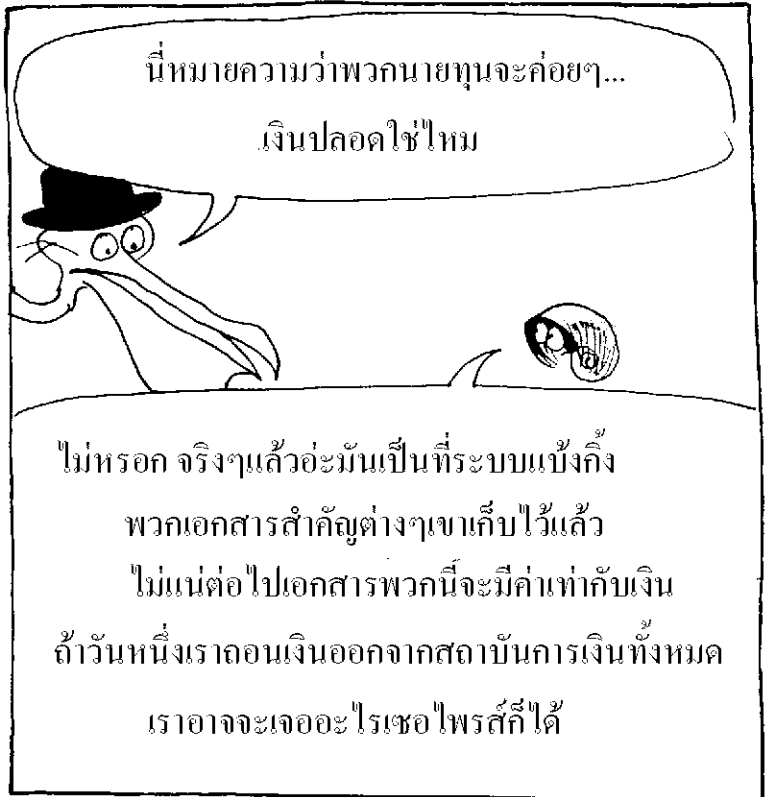
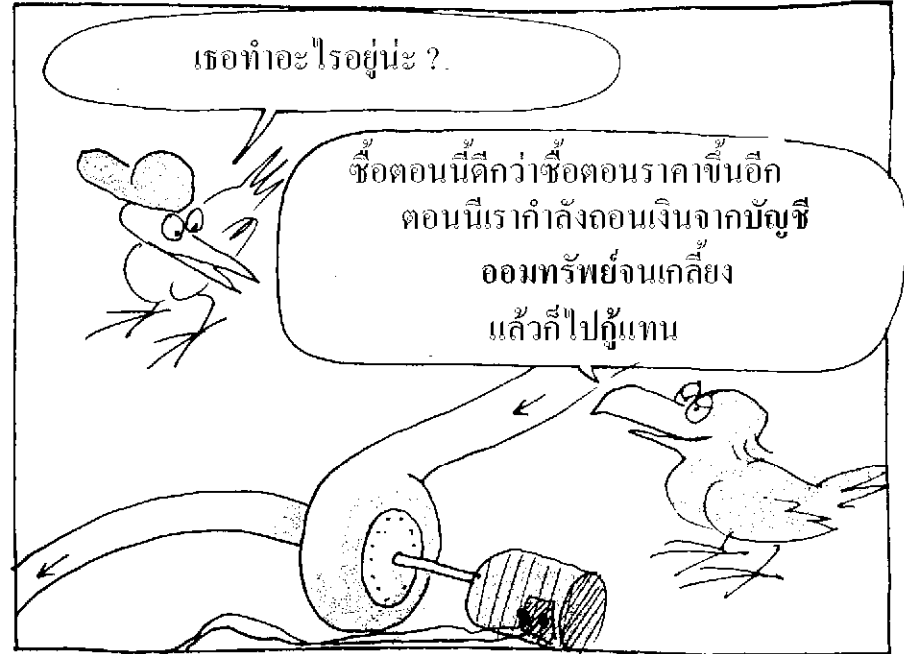
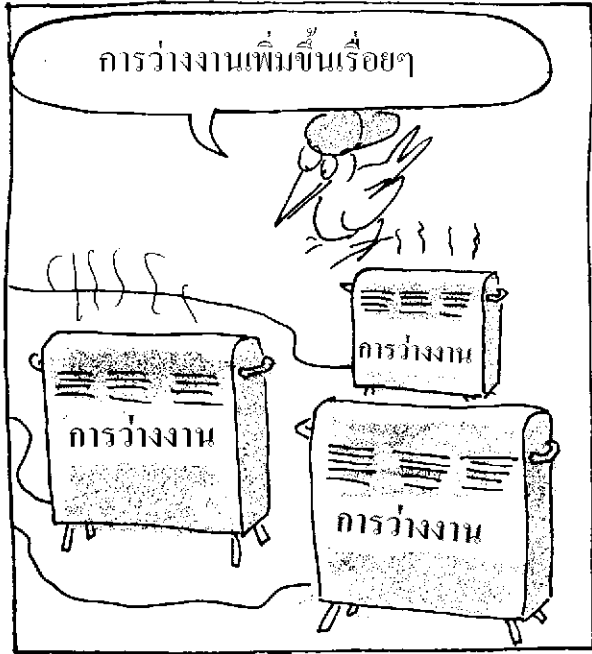
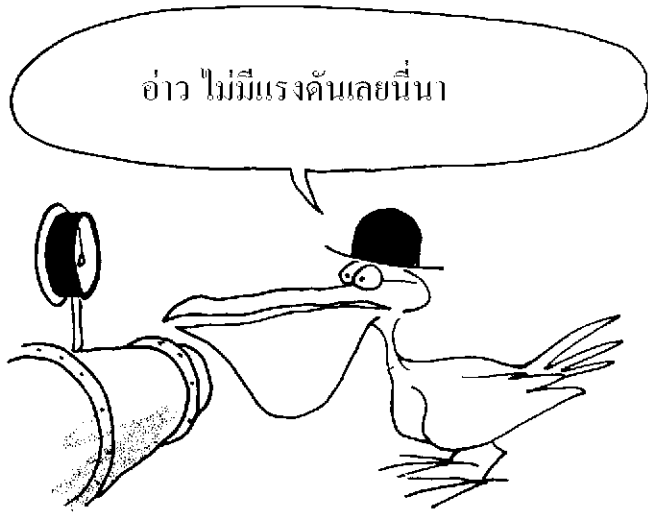
เกิดอะไรขึ้น! ทำไมน้ำที่แช่เท้าเย็นล่ะ!

ราคาต้นทุนการผลิต

ก็ธรรมดาละ
ไม่มีอะไรอยู่ใน
ราคาต้นทุนการผลิตนี่

เงินสมทบสวัสดิการต่างๆ

การกู้เงินและการสูญเสียความเชื่อมั่น
ทางเศรษฐกิจส่งผลกระทบต่อ
กับการอุปโภคบริโภคแล้ว
ราคาข้าวของแพงขึ้นหมดเลย

เราต้องหยุดการกู้เงินนี้

อ้าว ตอนนี้ทุกคนสู้กันไป สู้กันมาหรือ?

เฮ้อ.. รัฐบาลที่สู้กันนะ ไม่มีอะไรเลย มีสู้กันเปล่าๆก็เยอะ

ฉันจะลดการกู้แล้วละ
ต่อไปเวลาจะให้กู้
จะได้รอบคอบมากขึ้น

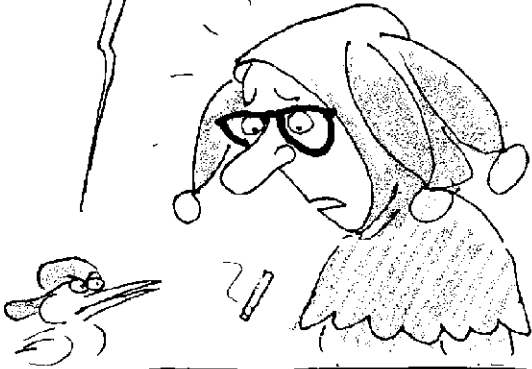
เฮ้ย แล้วที่ฉันลงทุนไปละ !!

อ้าว นี่ก็เพิ่งลดการให้กู้ไปนิดหน่อยเอง
แต่ทำไมเงินในคลังลดลงไปเยอะแบบนี้เนี่ย ...

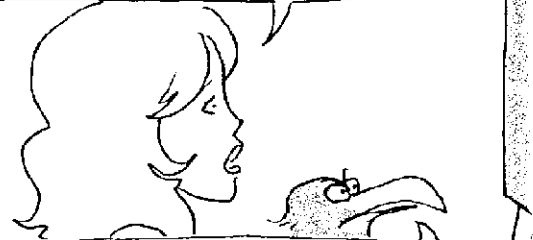
ทำยังไงดีล่ะเนี่ย?
ขึ้นอัตราภาษีต่างๆอีกหรือเนี่ย?
ภาษีทางอ้อมหรือ?
ภาษีเงินได้นิติบุคคลหรือ?...

ภาษีทุกอย่างเลย ...

เราต้องป้อนเงินกลับเข้ากระแสดี๋ยวนี

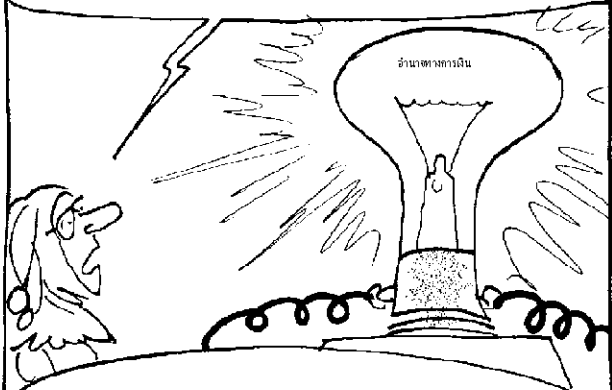

นี่ท่านเสนา
ตอนนี้เศรษฐกิจตกต่ำแล้วนะท่าน
พวกตัวบ่งชี้ดัชนีทางเศรษฐกิจต่างๆ
ก็ลดน้อยลงไปด้วย

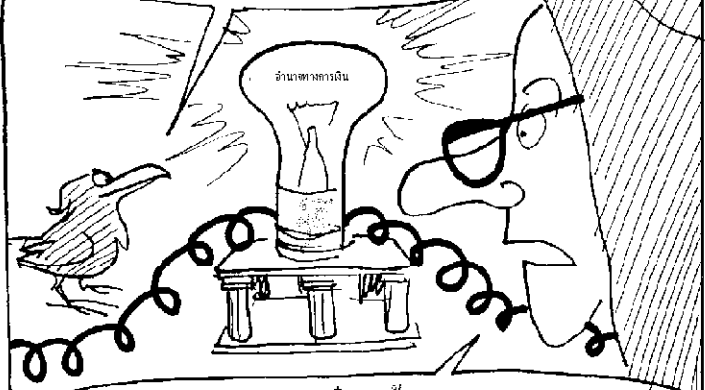
เฮ้ย เงินแทบจะหมดคลังเลย !

เฮ้ย ใครทำอะไร
ใหญ่โตเนี่ยะ !?!

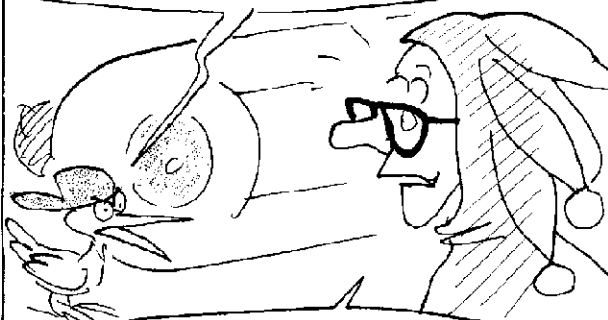
ที่สว่างเพราะมีเงินคลัง

เราก็จะให้เห็นแต่ไกล

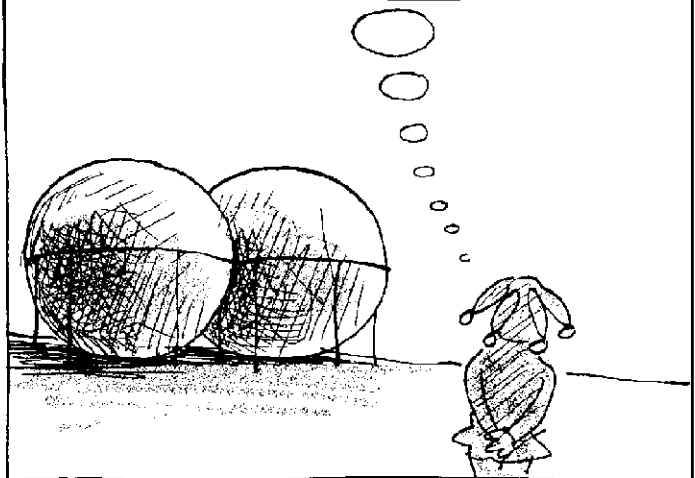
ห๊ะ !? ปิดเดี๋ยวนีเลยนะ
ไม่งั้นเราจะช่วยกันไปหมด !

ต้องเพิ่มกระแสดการเงินเดี๋ยวนี
ไม่งั้นเศรษฐกิจไปต่อไม่ได้

ได้ๆ เดี๋ยงทำให้เลย

มีวิธีเดี๋ยงสินะ ...

เสนาบดีเขาทำอะไรนะ ?

กำลังอัดฉีดเงินเข้า
ระบบเศรษฐกิจนี่ละ

ด้วยการเอาเงิน
ในคลังมาใช้

ถึงพวกนี้ดูใหญ่มาก เห็นแล้วค่อยยังชั่ว
แล้วข้างในมีอะไรล่ะ

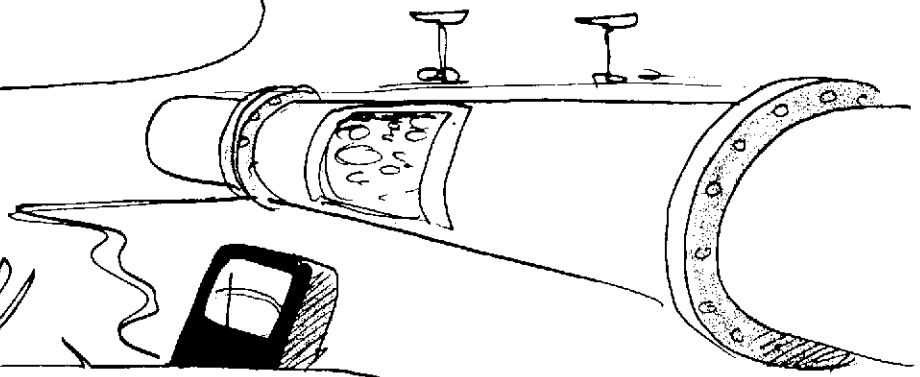
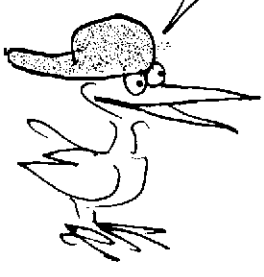
ไม่รู้
เหมือนกัน

เออนี่ไง มีกระแสเงิน
กลับเข้ามาในระบบแล้ว
ก็ยังไม่สายเกินไปสินะ !

ดูเหมือนจะเยอะมากเลยนะ
นี่อัดฉีดให้คนบริโภค
กันเป็นว่าเล่นเลย

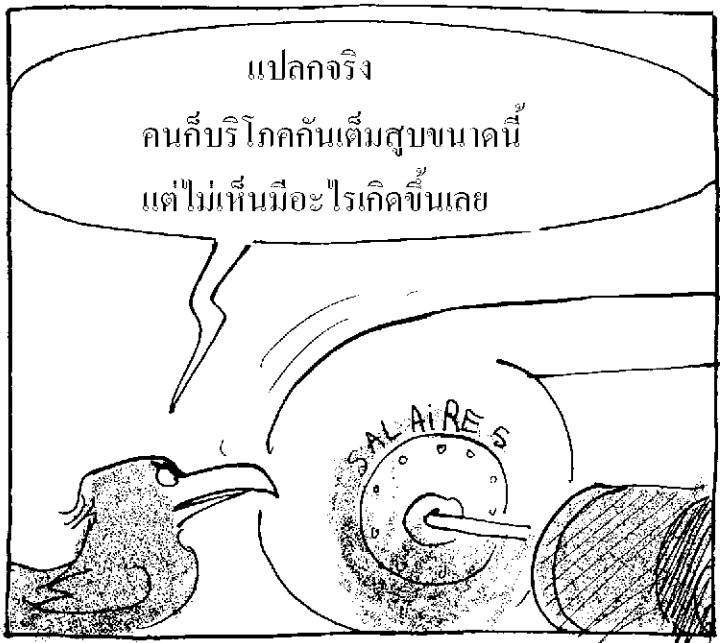
เฮ้ๆ เดี่ยวๆ
ราคาต่างๆล่ะ !!!

ยังงี้ก็เอาเถอะ ตอนนี่ระบบเศรษฐกิจ
กลับมาจะมีเงินหมุนเวียนอีกครั้ง

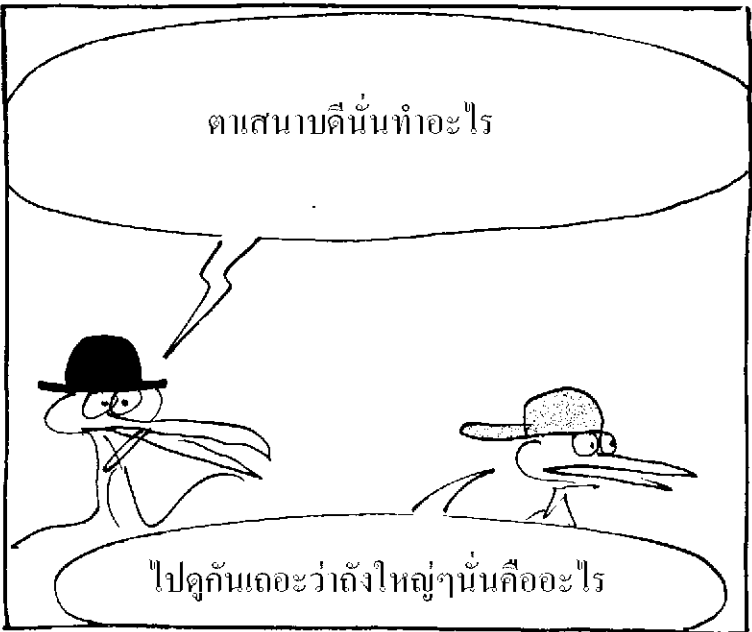

เดี๋ยวนะ ลองดูสิๆ ค่าเงินไม่แข็งเลย !

แปลกจริง
คนก็บริโภคกันเต็มสุขขนาดนี้
แต่ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย

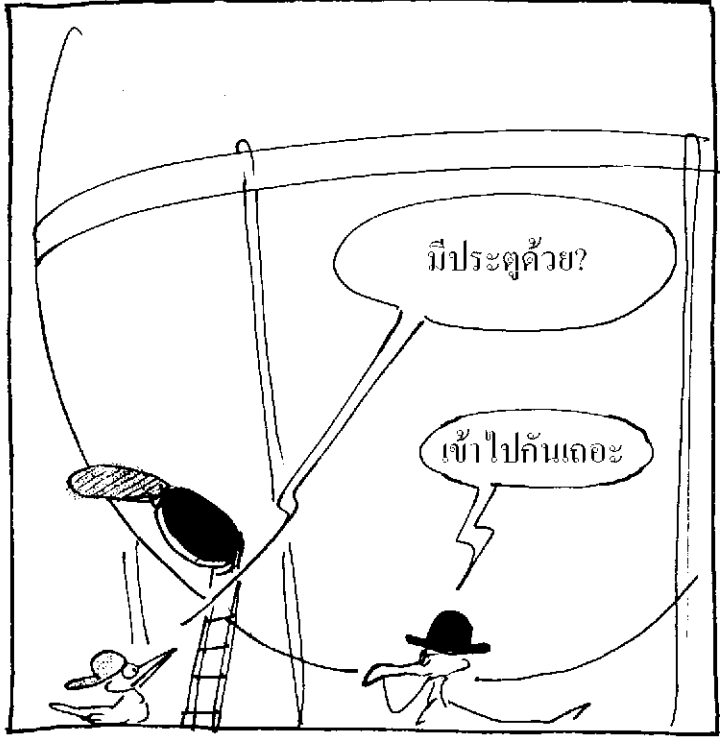
ตาเสนาบดีนั่นทำอะไร

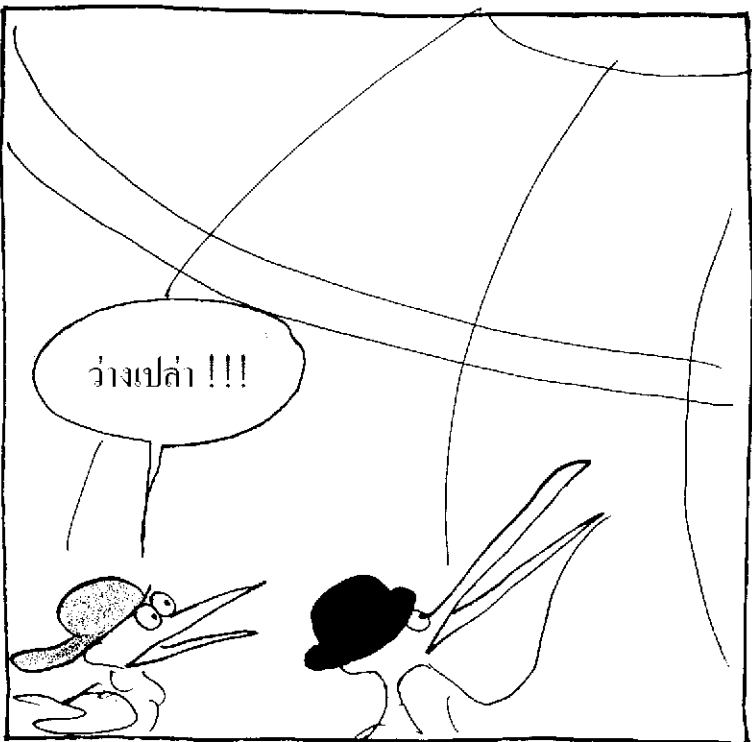
ไปดูกันเถอะว่าถังใหญ่ๆนั่นคืออะไร

มีประตูด้วย?

เข้าไปกันเถอะ

ว่างเปล่า !!!

จะบอกว่าข้างในนี่เงินออก
ไปหมดจนไม่เหลืออะไรเลยหรือ?

ไม่ใช่ ถึงพวกนี้ก็
ว่างเปล่าอยู่แล้วต่างหาก!

พอเวลาเศรษฐกิจไม่ค่อยดี
พวกรัฐมนตรีการคลัง
ก็ทำแบบนี้เหมือนกันหมด
เพิ่มปริมาณเงินกระแสเศรษฐกิจ
ตอนแรกก็เหมือนว่าจะทำให้ดี

เงินออมที่มีก็ลดค่าลง

เงินฉันถอนเงินออกจาก
บัญชีออมทรัพย์ดีกว่า

คือไม่มีอะไรเลยว่เงิน?

ไม่มีอะไรเลยจริงๆหรือ?

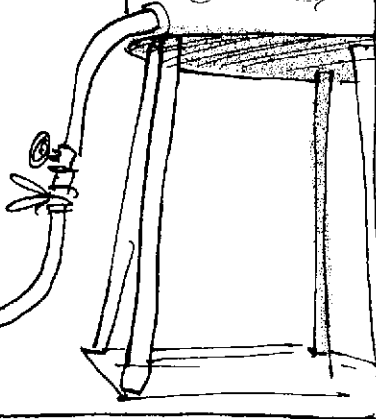
พอมีเงินมากไป เงินก็ลอยตัว
ค่าเงินก็เลยไม่แข็งค่า

ราคาข้าวของแพงขึ้น

เงินทุนด้วย ...

อ้าว นายสถาบันการเงิน!

เงินทุนรั่วไหล
เวอร์กรรม !!

มาทันเวลาพอดีสินะเรา!

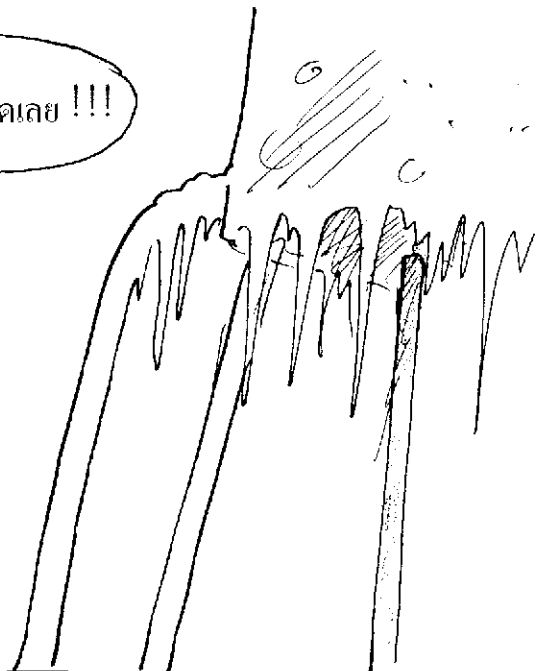
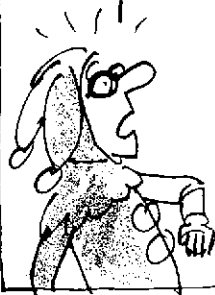
ท่าน เราต้อง
การเงินของท่านนะ

อย่าเล่นเป็นเด็กๆ ไปสิ !

เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ?

ทุกอย่างแข็งแรงหมดเลย !!!

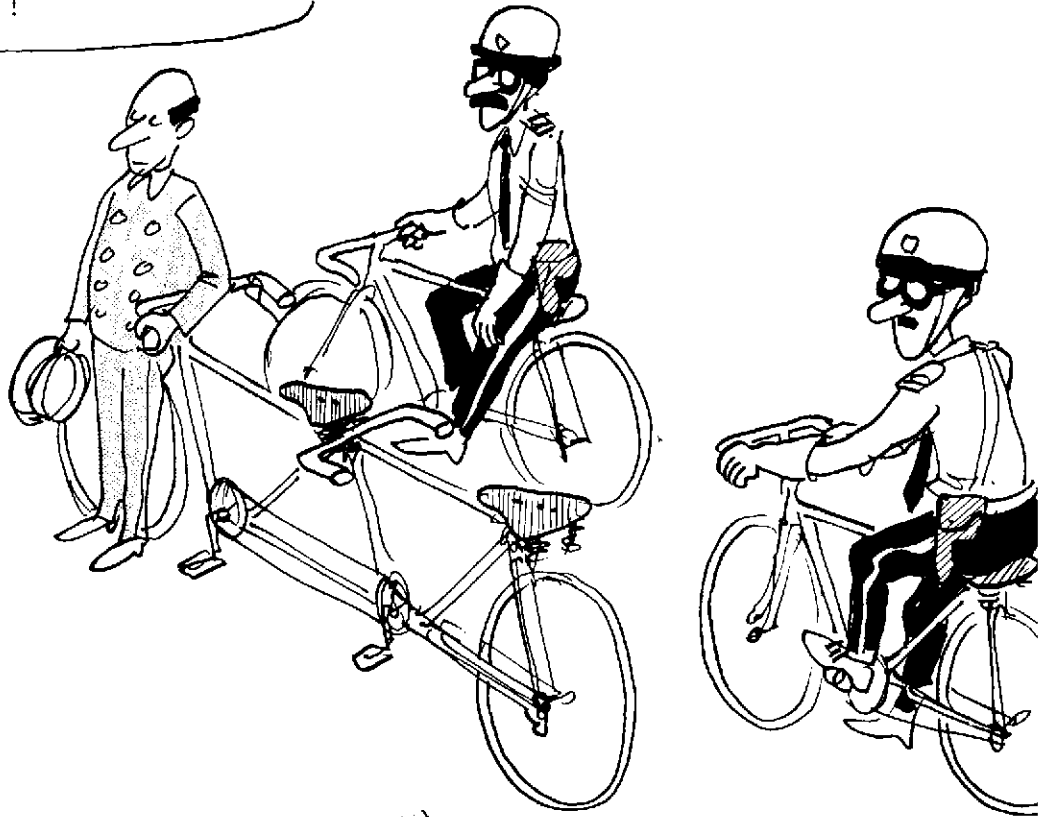
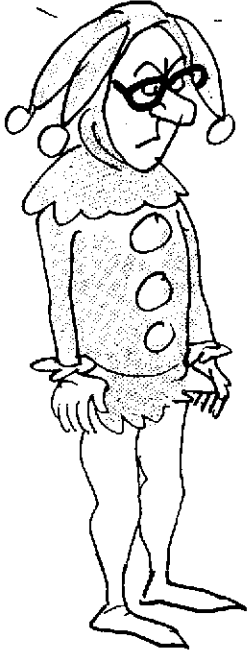
มีจดหมายทิ้งไว้ด้วย ...

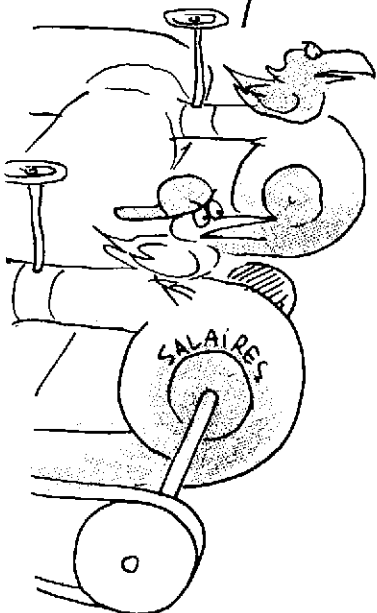
ต้องตรึงเงินเดือน ลดภาษีเงินได้นิติบุคคลต่างๆ
ลดเงินสมทบสวัสดิการสังคมต่างๆ
และคุณต้องช่วยเรา
อัดฉีดเงินเข้ามาเพื่อการลงทุน
จากนายธนาคาร

ทำแบบนั้น อำนาจซื้อของผู้บริโภคก็ยิ่งลดลงสิ
ผู้คนไม่พอใจแน่ๆ คนยังไม่ซื้อของแน่ๆ

เฮ้ย เรามาเริ่มจากใช้น้ำมัน
ให้น้อยลงดีกว่ามั๊ย !

เงินไม่มีค่าเลย
ถึงแม้จะมีเงินในกระแสบะเออะ

ก็ออกไปแล้วไง !

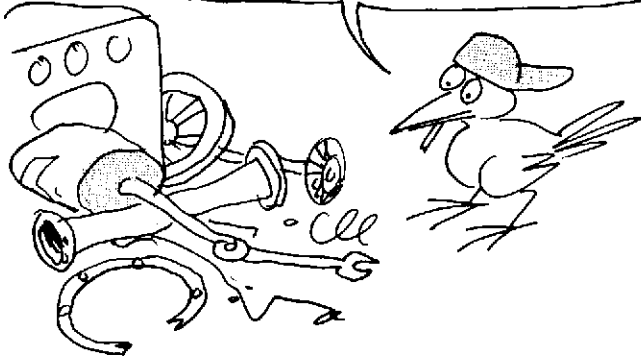
ก็รู้อยู่แล้ว !

ฟังพินาศแน่นอน !

สมัยฉันเป็น
เสนาบดีนี่ะ
ยังไม่เลวร้าย
ขนาดนี้เลย ...

บทส่งท้าย

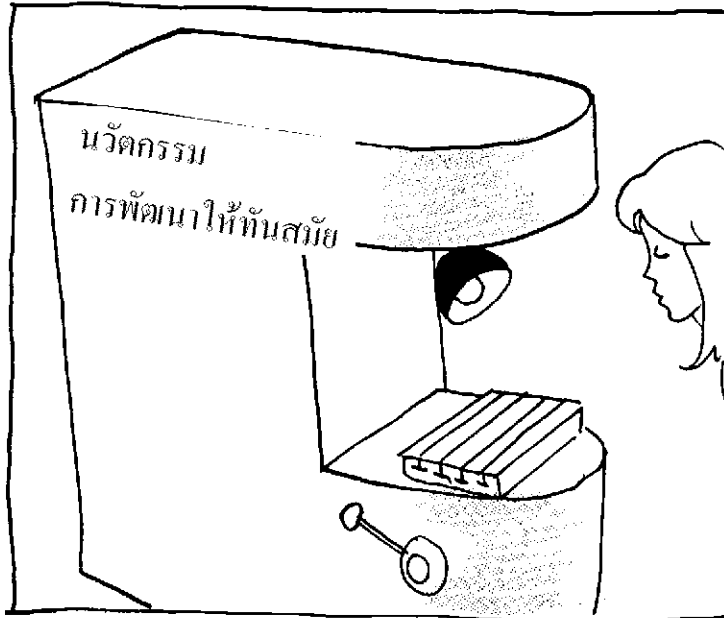
นี่ไง ดูลิ หน่วยการผลิต
ที่เราต้องเอาออกไป

เราคงต้องสร้างใหม่
อีกเยอะเลยล่ะ...

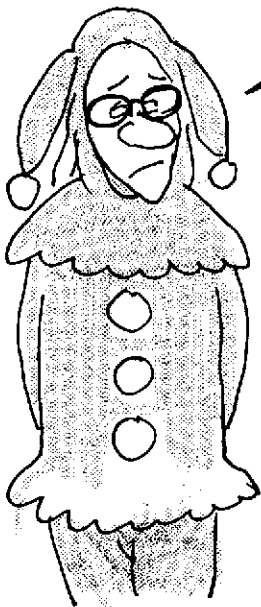
ท่านเสนาบดี ...

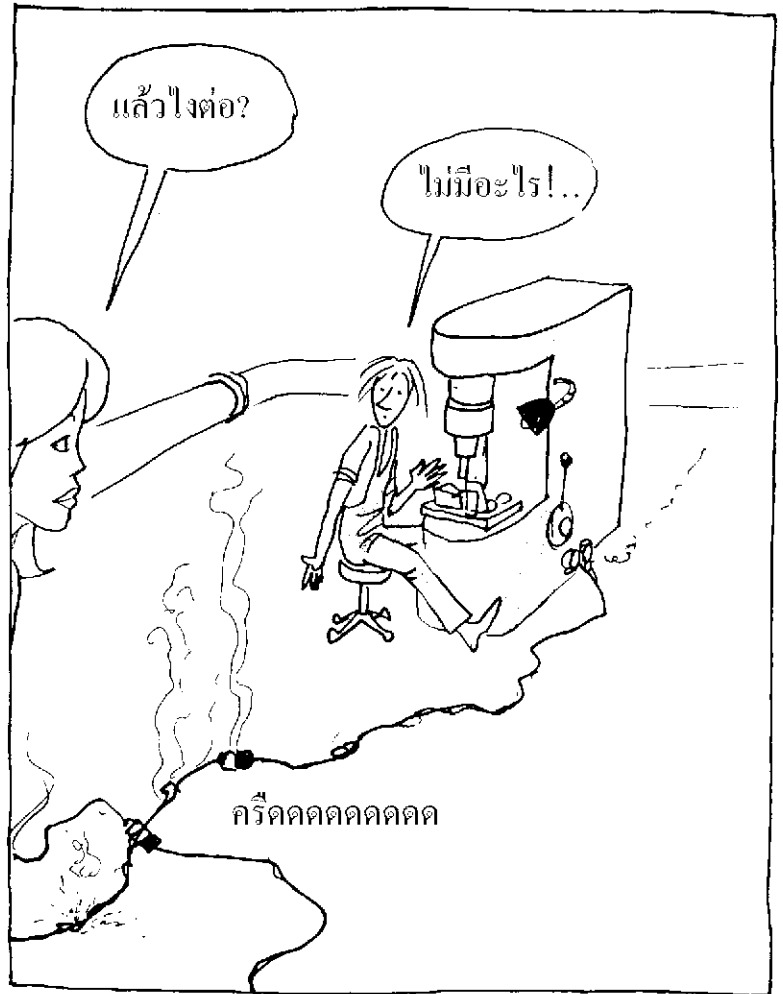
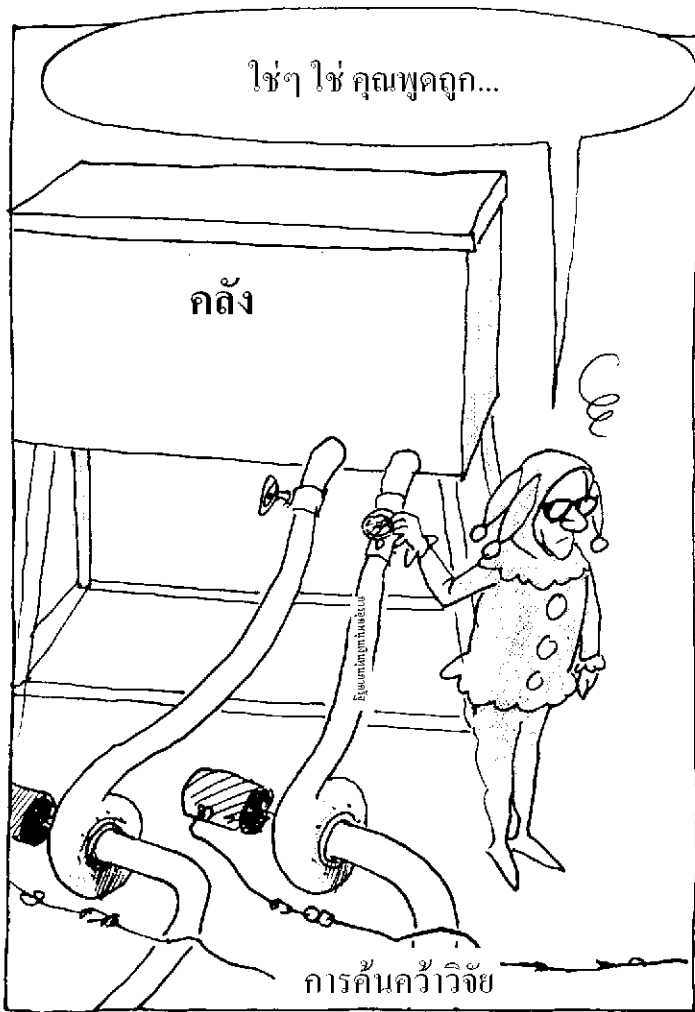
ถ้าฉันตั้งกระทรวงใหม่หรือ
ตั้งตำแหน่งเสนาบดีใหม่ขึ้นมาล่ะ...

หืม?

ท่านเสนาบดี วิธีแก้ไขวิธีเดียว
คือเราต้องไปข้างหน้า
เราต้องคิดค้นสิ่งใหม่ๆ
สร้างเครื่องมือใหม่ๆเพื่อการผลิตที่ทันสมัยนะท่าน

มีจินตนาการ เราก็ต้องใช้มันทำงานหน่อย

โอ้.. คู่มือบ้านเมืองเรา พอเสียก็เสียกันไปหมดทั้งระบบเลย...

